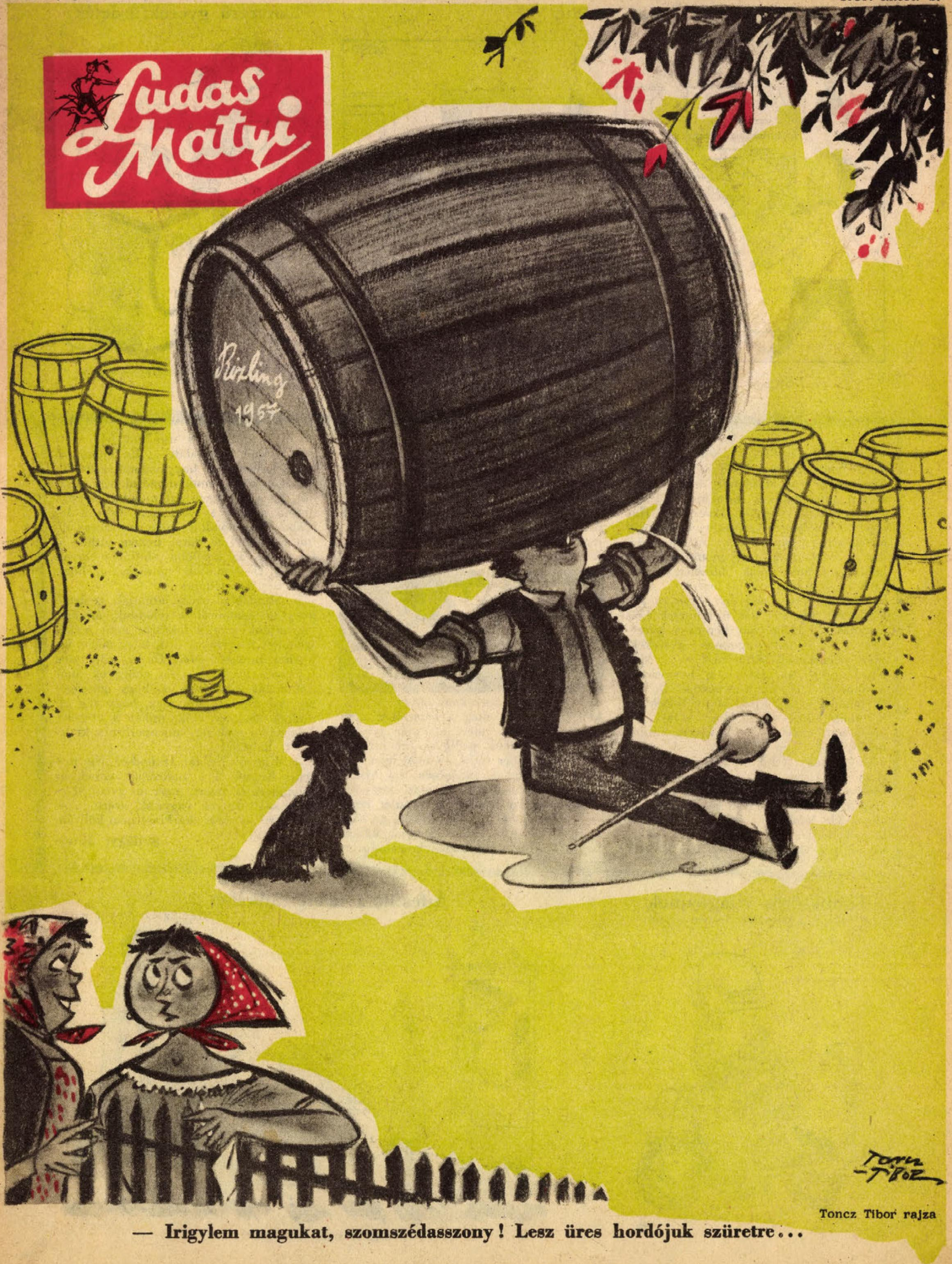
XIV. évfolyam 40. szám. Ára: 1 forint 1958. október 2.

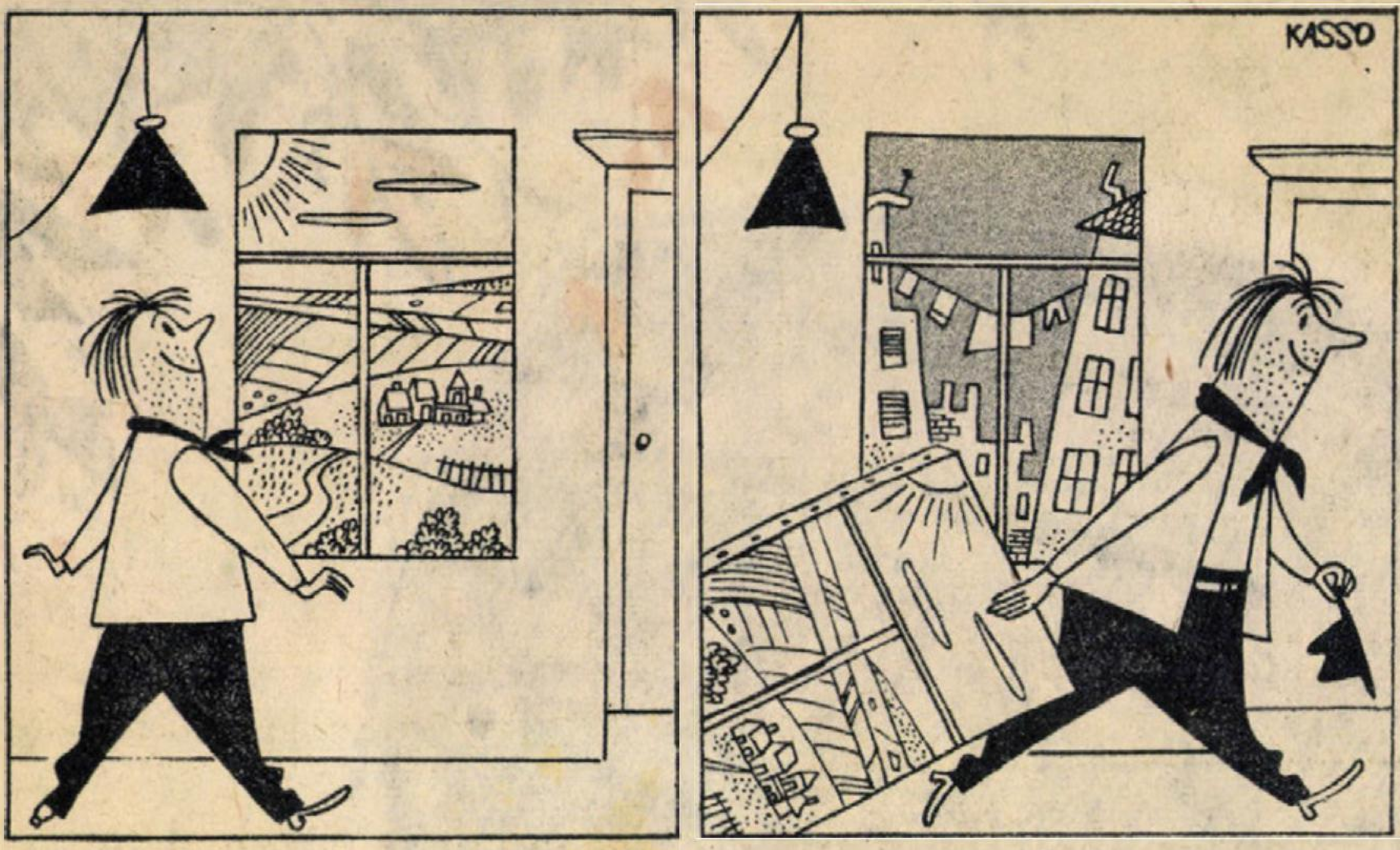

Toncz Tibor rajza

— Irigylem magukat, szomszédasszony! Lesz üres hordójuk szüretre...

Festői történet

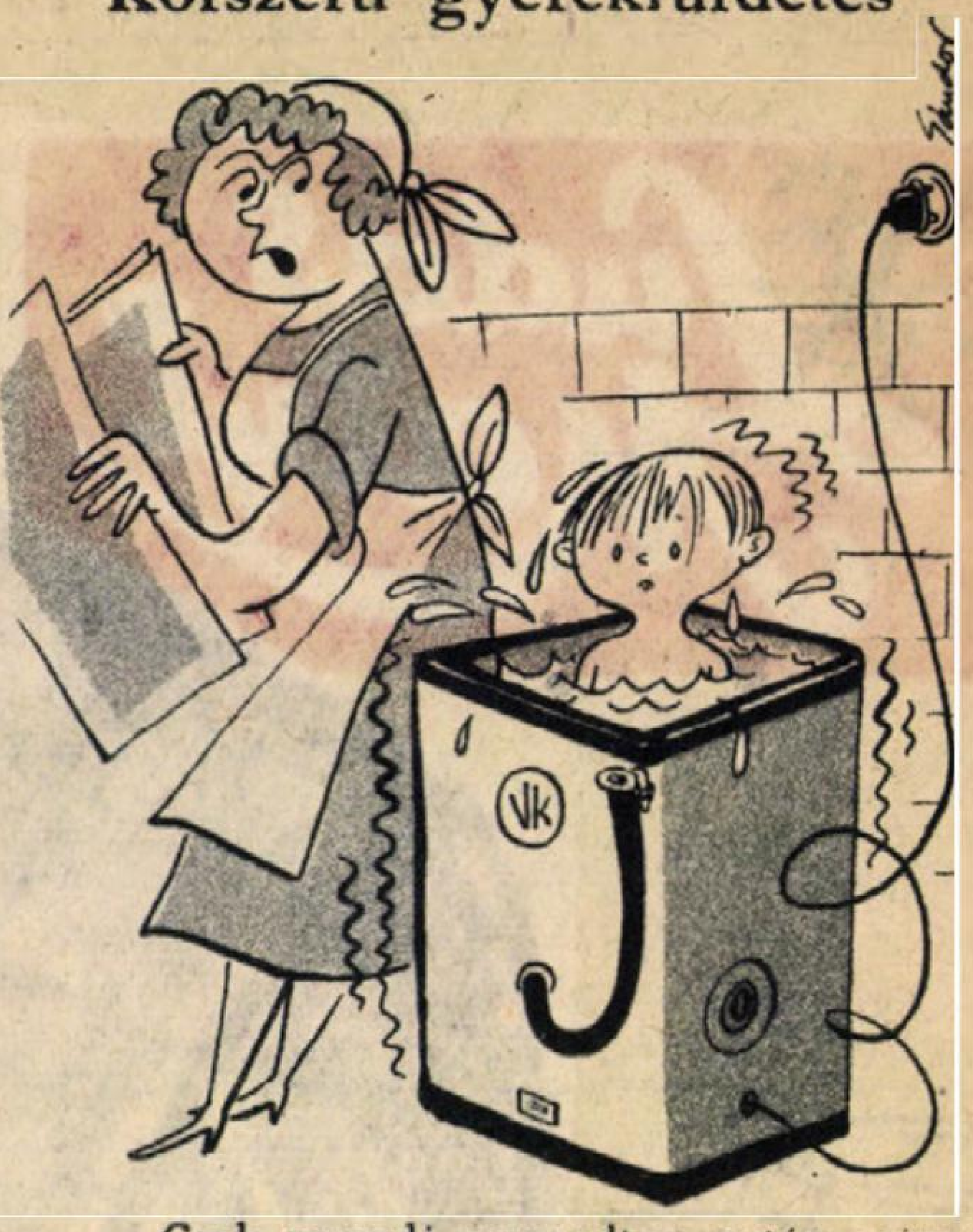
Kasso rajza

– Milyen szép!

– Elviszem eladni!

Korszerű gyerekfürdetés

– Csak maradj nyugodtan, aztán mégy a facsarógépbe!

FINOM lelkek

– Hát ez hazugság, kérem. Még hogy mi rongáljuk a lakást? ... Nem igaz, egy szó se igaz az egészből! Tessék csak körülnézni, kérem. Mindenütt rend, mindenütt a gondos kezek munkája ... Hogy az üvegek ki vannak törve? ... Hát igen ... De kérem szépen, egyrészt még meleg van ... másrészt ... másrészt pedig az üveg az egy nagyon törékeny valami. Az ember csak hozzáér, aztán zutty! máris kint van az egész ... Az a baj kérem, hogy nagyon vékonyra csinálják ... Igaz ... hát a kilincsek hiányoznak ... Hehe, hát kérem a gyerekek ... Nagyon szorgalmas gyerekek, már jelentkeztek úttörőnek is ... Meg fémet gyűjtenek. Hát nem lecsavarták a kilincseket is ezek a csibészek? De hát én tehetek erről? Apák bűnhődjenek talán fiaik vétkéért? ... Hogy a fal ... a fal le van rúgva? ... De kérem uraim, ne legyünk ilyen szigorúak ... A gyerekek fociztak. Nekik is kell valahol focizni! ... Úgyis úgy be vannak zárva ezek a városi srácok a négy fal közé ... Meg aztán ennyit igazán reszkírozhat az állam. Ha felnőnek a fiúk, híres focisták lesznek, akkor majd százszorosan visszakeresik az államnak valutában az egészet ... No igen, a padló is föl van szedve egy helyütt ... Hát hiába mondtam az asszonynak, hogy menjen le a boltba aprófáért. Tudják isiásza van, nehezen mozog. Szegény asszony ... Így hát fölszedett egy kicsit a padlóból ... De aztán mindjárt pótolta, papendeklivel, meg téglával ... Hogy kacsákat tartottunk a fürdőkádban? Hát igen, kérem szépen, de először is a kacsáknak okvetlenül víz kell, másodszor meg a kamrában nem tarthattuk őket, mert ott már tyúkok voltak. A tyúkok pedig — ezt minden hozzáértő ember tudja, — nem igen szeretik a kacsákat, különösen, ha kiscsibéik vannak ... Hát az igaz, hogy az előszobában a fogasok le vannak szaggatva, de ennek a Karcsi kecske az oka, mert őt kötöztük oda madzaggal, különben a Karcsi minduntalan beszaladozott volna a szobába, s mindent feldöntött volna, amit csak talált ... Én mondtam is a feleségemnek, hogy valami szelídebb jószágot kéne venni, mondjuk egy disznót, de a feleségem azt mondta, hogy a disznó szagos, s ezért nem való a lakásba. No, mondtam neki, egyszerre de finnyás lettél te Sára, bezzeg otthon a falutokba az istállóba aluttál a lovak mellett. De erre ő kikérte magának, hogy nem is volt istállójuk ...

— Mindebből pedig láthatják az urak, hogy mi semmiről se tehetünk, mi úgy vigyáztunk erre a lakásra, mint a két szemünk fényére ... Mit, hogy mégis kitesznek minket innen? De azt adja meg a jóisten maguknak, én elmegyek akár a Poncius Pilátushoz is, hogy igazságot tegyen! Mert tudják meg, hogy rég elmúltak azok az idők, mikor a szegény dolgozóval csak úgy mirnix-dirnix ki lehetett babrálni ...

— Karcsi! Ne te! Hallod-e? Ne mekegj! Ereszd el a nadrágját ennek az úriembernek! Azért, mert mi gyöngéd és finomlelkű lények vagyunk, azért ... — hallod-e? — azért akárkivel nem köll ám barátkozni ...

Szilágyi János

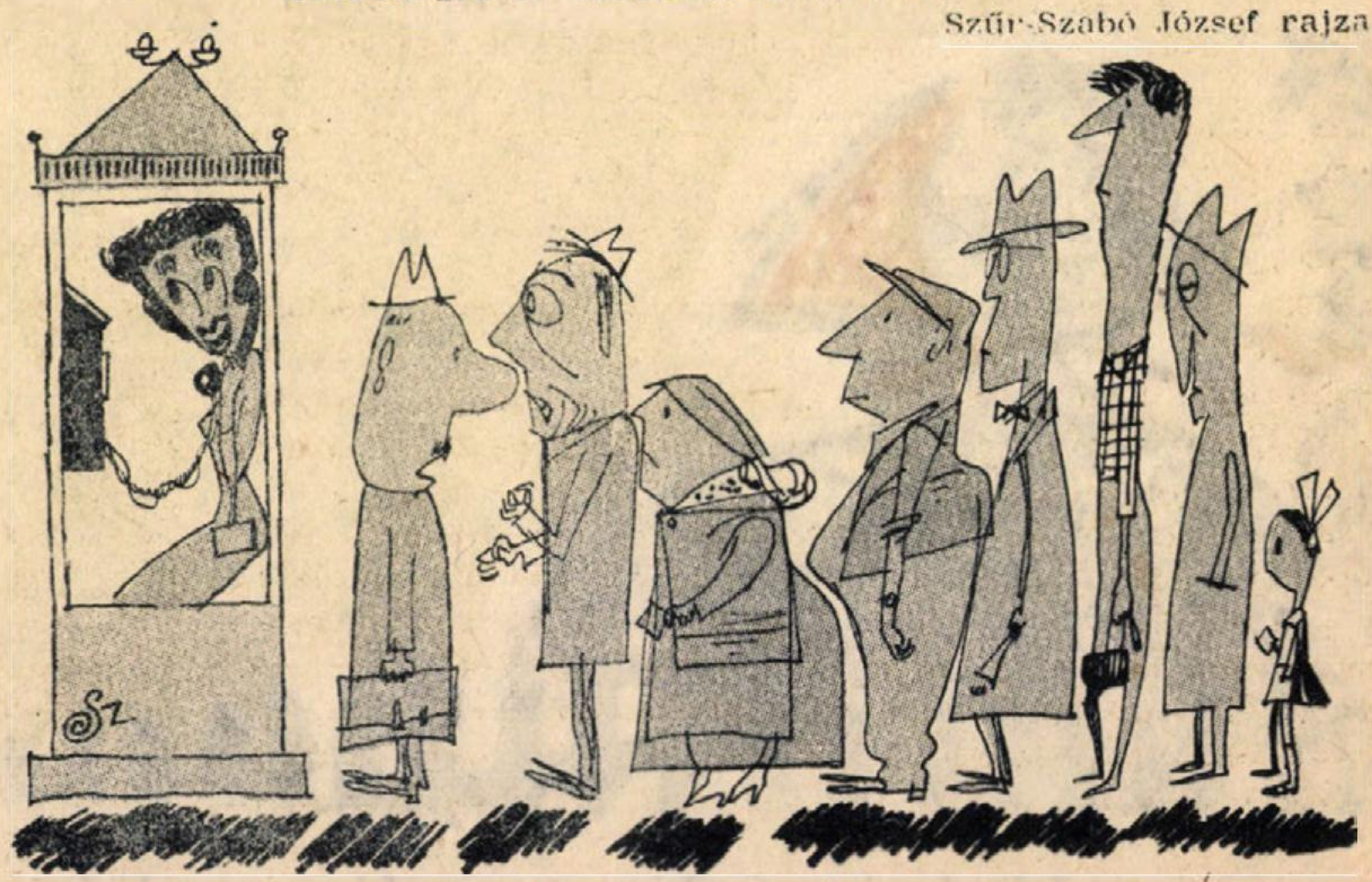
Többszörös világbajnok

Hegedűs István rajza

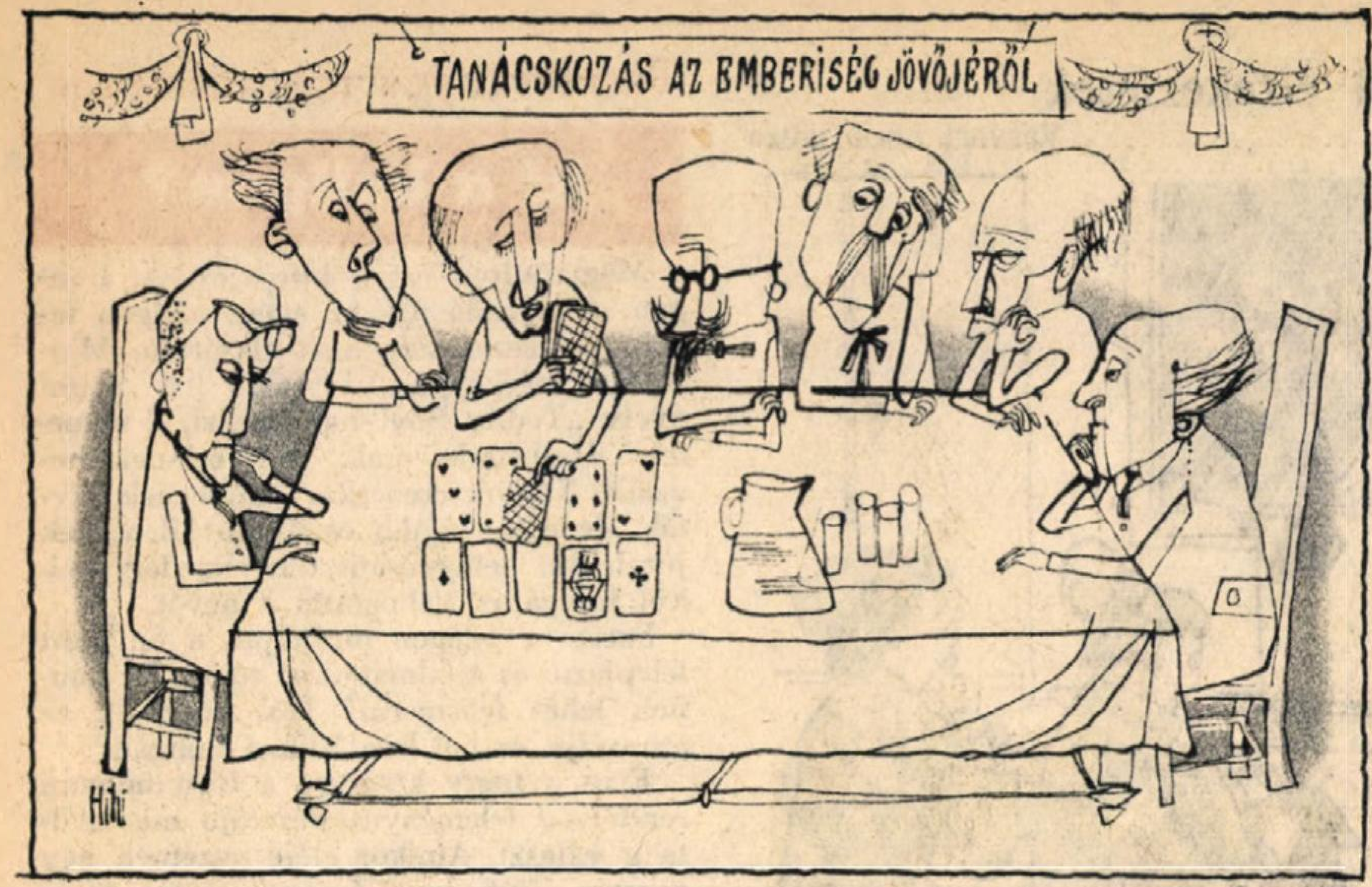

Átfestik a telefonfülkéket

Szűr-Szabó József rajza

– Úgy látszik, odaragadt!

Szabad várakozás

Munkatársunk riportja

Lord Pipinbronth-tal

— Nagyon hálás vagyok önnek mylord, hogy lehetőséget nyújt...

— Kérem, csak röviden.

— Természetesen nem akarom próbára tenni türelmét. Állítólag Ön a ciprusi lázadás megoldására vonatkozó zseniális új angol terv egyik társszerzője...

— Hm, szerénységem tiltja...

— Értem, értem. De talán engedjen meg néhány kérdést a probléma közelebbi megoldására.

— Hm.

— Mit nyújt az új angol terv Ciprusnak?

— Rendet. Meg kell védeni a görögöket a törökök és a törököket a görögök ellen.

— Nemes küldetés; de engedje meg, hogy megjegyezzem: Ciprus szigetén négyszer annyi a görög, mint a török. Nem védelmezhetnék meg saját magukat?

— A törököket mi — ehm — azt akarom mondani... a törökök fel vannak fegyverezve.

— Láttam, hogy angol fegyvereik vannak.

— Jó fegyverek...

— Támadják a görögöket.

— Mi a görögöket védelmezzük a törökök ellen.

— Több a görög...

— A törököket is védelmezzük...

— Ha a törököknek nem lenne angol fegyverük, nem kellene védeniök a görögöket.

— Védtelenek lennének.

— Kik, a görögök?

— A törökök is.

— A törökök fel vannak fegyverezve!

— De a görögök többen vannak.

— A görögök azonban nem támadják a törököket.

— De a törökök a görögöket igen.

— S mi lenne, ha Önök lefegyvereznék a törököket?

— Hogyan védekezhetnének akkor a görögökkel szemben?

— De hiszen a törököknek nem lennének fegyvereik a támadásra...

— Éppen azért. Akkor kik ellen védelmezhetnénk őket?

— Végre megértettem. Nekik tehát harcolniok kell, hogy maguk kölcsönösen megvédhessék őket egymástól.

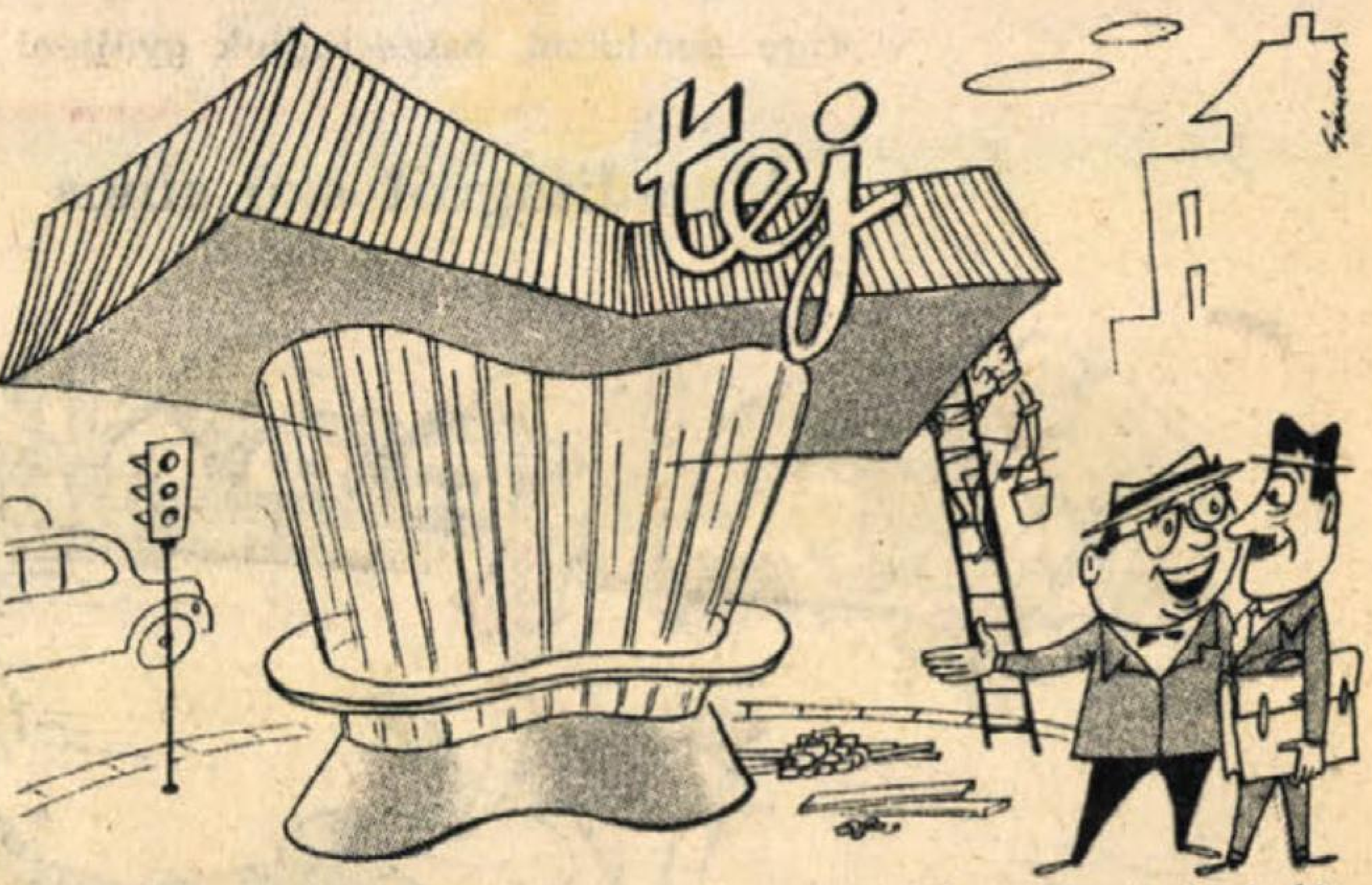
— Ez kötelességünk, ez a mi nemes küldetésünk a legjobb angol hagyományok szellemében. Elvégre felelősséget vállaltunk a ciprusi lakosság biztonságáért és nem vagyunk hajlandók feladni ezt a felelősséget. Ezen kívül szükségünk van Ciprusra, hogy megvédhessük Jordániát.

— Jordániát? Kik ellen?

— Azt még nem tudom. Majd utólag megmagyarázom.

Jan Szekály
Bratislava

Újvonalú pavilonok a fővárosban

– Remek lesz! Októberben megnyitjuk mint tejcsárdát, később átalakítjuk teázóvá, aztán még ráérünk gondolkozni, mi legyen belőle jövőre...

Írók egymás közt

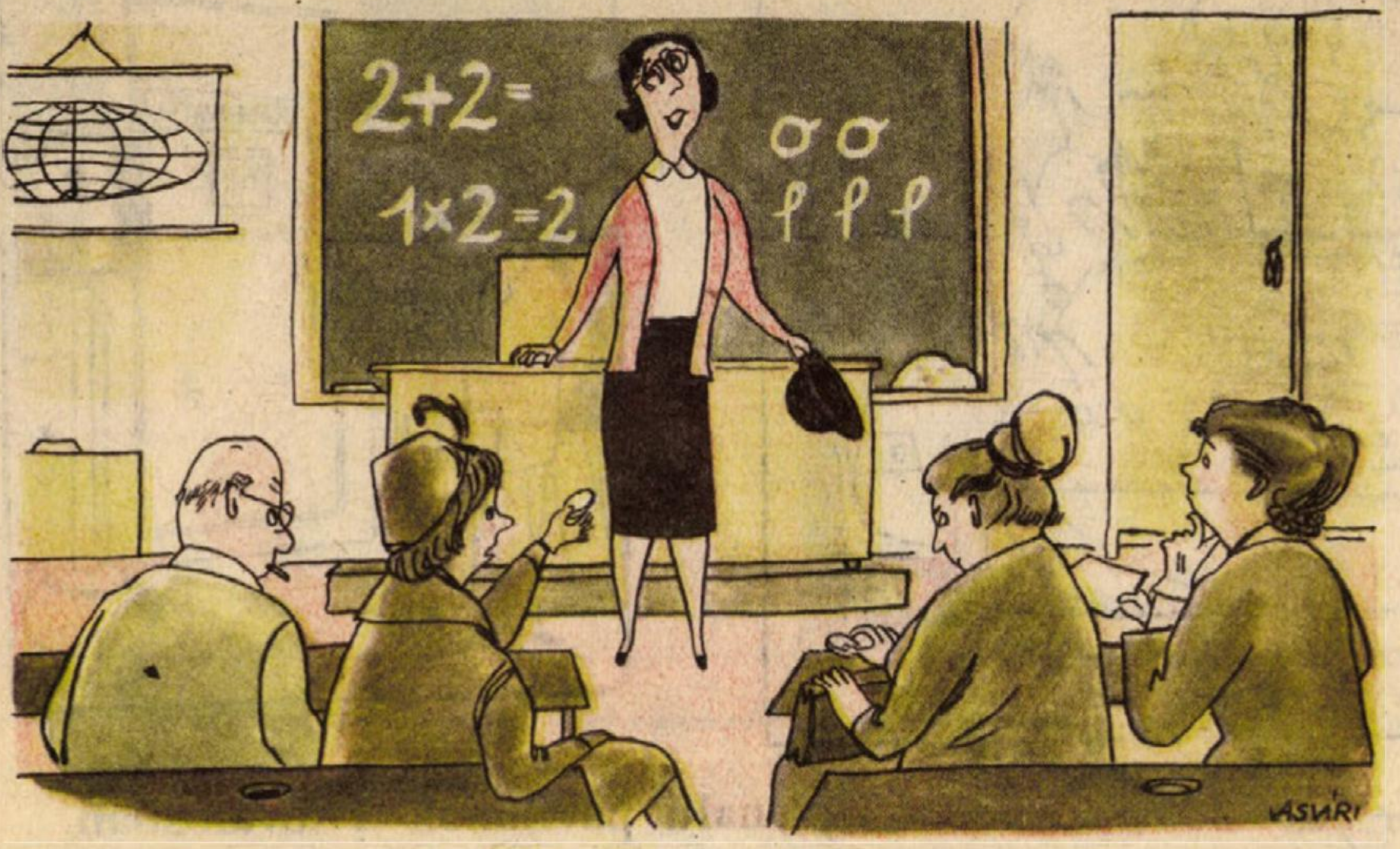

– Miért vádolnak azzal, hogy nem közeledem a mához? Öt évvel ezelőtt a X. évszázadról írtam regényt, ma pedig már a XVI. századnál tartok...

(B. Leo rajza a Szovjet Híradóból)

Kezdődnek a szülői értekezletek

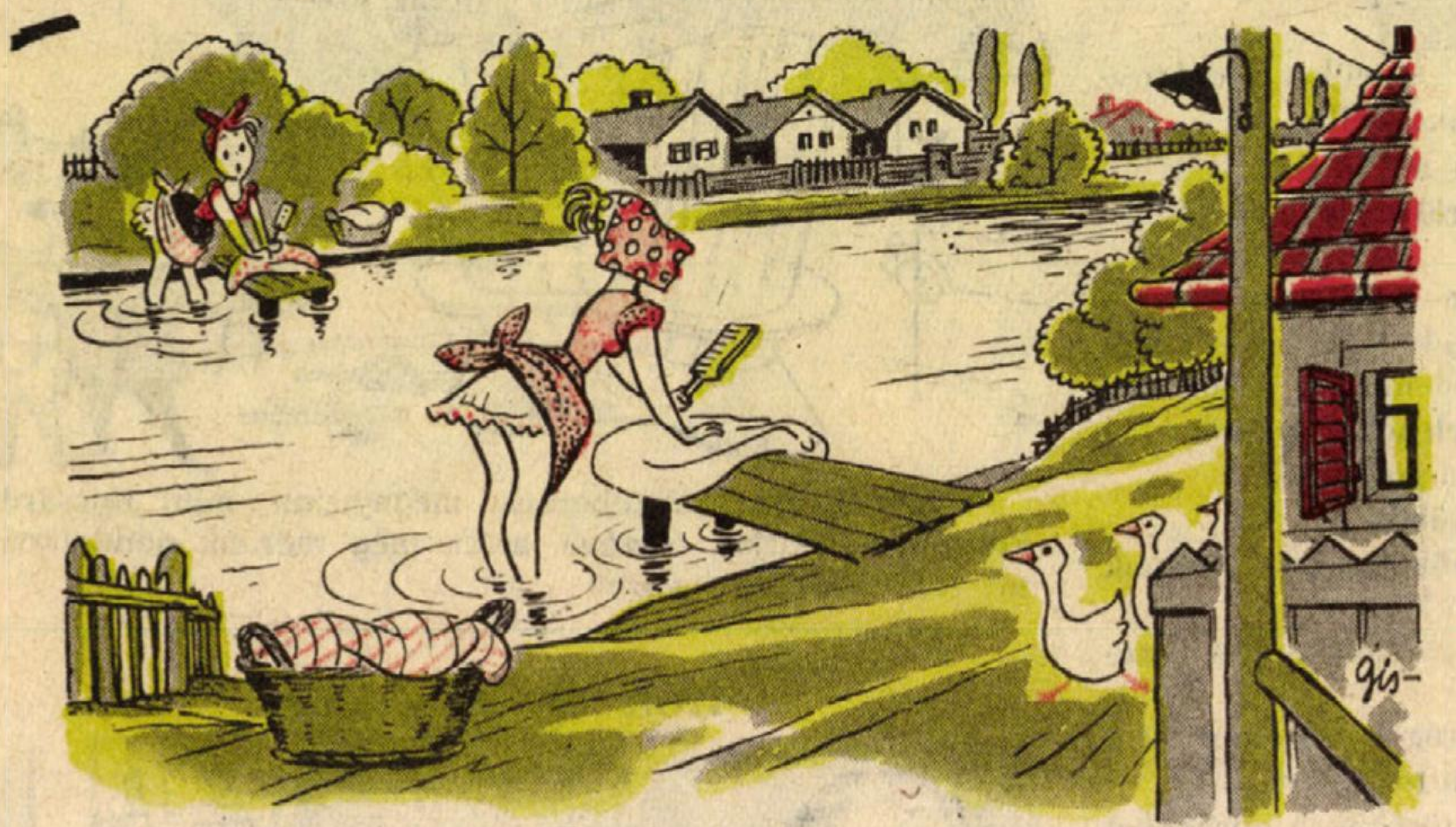
Vasvári Anna rajza

– Úgy gondolom, össze tudjuk gyűjteni . . .

Maradiságról szó sincs

Szegő Gizi rajza

– Hát te miért mosol így? Nektek már van mosógépetek!
– Igen, de azt nem látja a Pista . . .

Tudományos megállapítás: ki a huligán?

Megtanultuk ezt a kifejezést is: huligán. A névadó ifjú az egész világon található, szerencsére csak elszórtan. Mindenütt másképpen hívják. Az angol nyelv „Teddy Boy"-nak becézi, a németek „Halbstarke"-nak, „félerős"-nek nevezik. Nálunk eredetileg jampecnek hívták, de aztán újabb és újabb kilengések jutalmául belügyminiszteri engedély nélkül huligánra változtatta a nevét.

Szerte a világon próbálják a huligánt leleplezni és ártalmatlanná tenni. De honnan lehet felismerni? Hol végződik az aranyifjú és hol kezdődik a huligán?

Erre a fogas kérdésre a birminghami rendőrség leleményes vezetője megtalálta a választ. Amikor eléje vezetnek egy gyanús ifjút, nem faggatja, nem intéz hozzá keresztkérdéseket, hanem egyszerűen rászól:

— Vesse le a nadrágját!

Mielőtt az ifjú teljesítené az utasítást, hozzáfűzi:

— A cipőjét nem veheti le! Cipőn keresztül húzza le a nadrágot!

Az ifjú hozzálát a nehéz művelethez. Némelyiknek sikerül, másoknak nem. A rendőrfőnök két perc alatt elkészül a vizsgálati anyaggal: akinek olyan szűk a nadrágja, hogy nem megy át a cipőn — az valódi huligán.

Egy túlságosan ki — és befestett nő

(Gyorsvasúton)

Festve van az arca, szája,
Szemöldöke, szempillája,
Haja s körme: valamennyi;
Máskülönben csinos kis nő,
Csak be kéne keretezni.

Hegedüs L. István

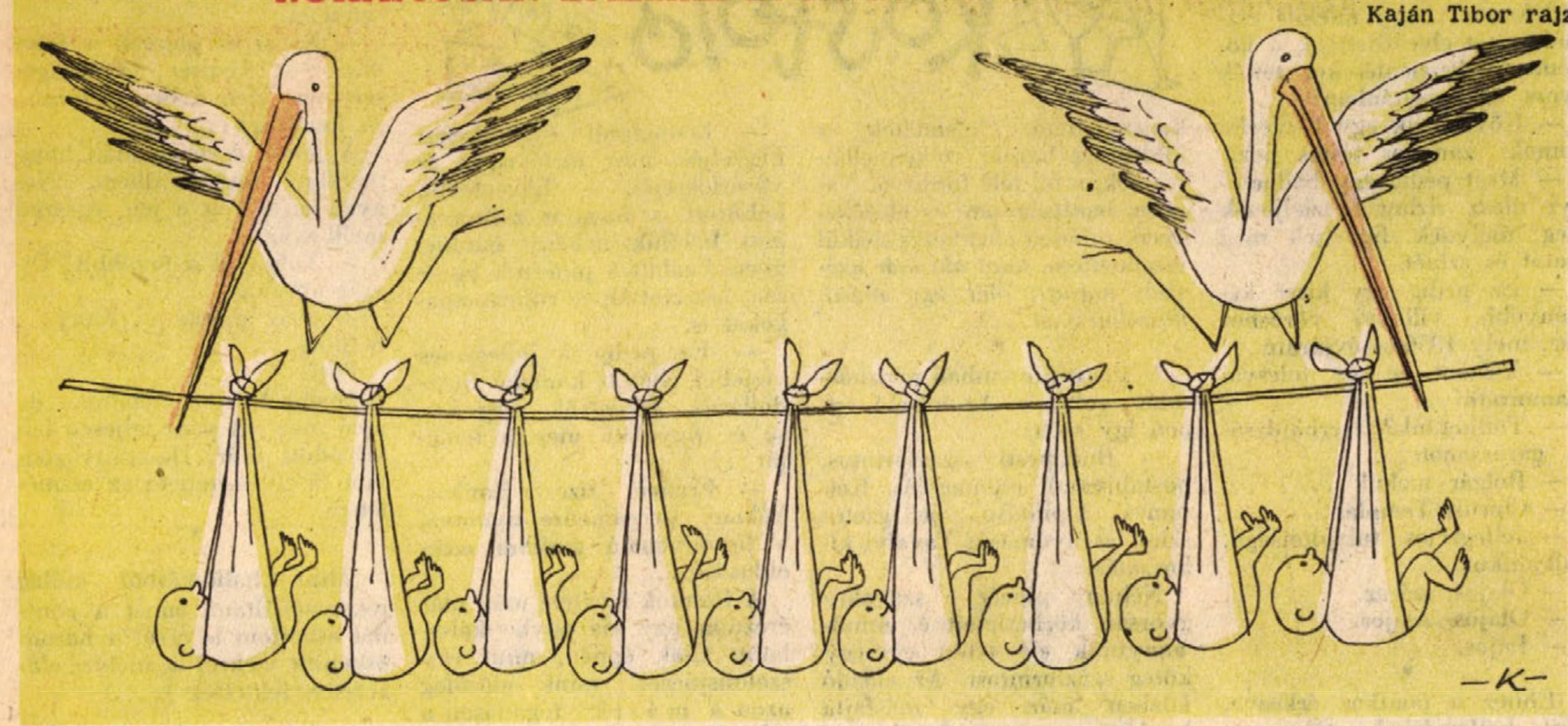
VÉNASSZONYOK NYARA

Réber László rajza

ROHAMOSAN EMELKEDIK AZ EMBERISÉG LÉTSZÁMA

Kaján Tibor rajza

Válások — válás ok

Sehol a világon nem bontanak fel annyi házasságot, mint az Egyesült Államokban. Néhány esetet közlünk a sok közül:

Egy férjet Miamiban elválasztották feleségétől, mert az asszony a férfi minden öltönyének minden darabjába kis cimkét varrt be, a következő felírással: „Vigyázat! Ez a férfi nős!”

*

Los Angelesben egy asszony válópert indított házastársa ellen, mivel ahányszor a feleség társaságban elővette az ajakrúzst vagy a púderpamacsát szépítés céljából, a férfi mindannyiszor előhúzta villanyborotváját, bekapcsolta a hálózatba és borotválkozni kezdett. A bíróság a férj hibájából kimondta a válást.

*

Csikágóban egy asszony azért kérte a válás kimondását, mert férje páncélszekrénybe zárta felesége finomabb diszkrét fehérneműit, valahányszor öltözködni kezdett, hogy egyedül menjen el hazulról. A bíróság helyt adott az asszony keresetének.

*

Egy curzoni asszony megnyerte válóperét férje ellen. Indokolás: a férj csak azzal a feltétellel engedte meg, hogy az anyós hozzájuk költözködjék, ha az naponta 100 szónál nem szól többet.

*

Viszont Kalamazooban egy férj nyerte meg válóperét. Felesége a férj arcképét céltáblának használta. Revolveréből naponta többször rálőtt és minden lövés után felkiáltott: „Nesze neked!” Tekintettel arra, hogy egyébként a házasfelek magázták egymást, a fenti felkiáltásokat a bíróság túlzott, sértő bizalmaskodásnak ítélte és az asszony hibájából kimondta a válást, de megállapította, hogy a lövöldözés maga csupán — egy sportladyhez méltó — szokásos edzés.

n.

Hálló, taxi?

A közelmúltban tartott sajtófogadásán a Taxivállalat igazgatója kijelentette, hogy a taxiállomány növekedésével a tavalyi 200 000 hiábavaló taxirendelés helyett az idei év hasonló időszakában — egy negyedév alatt — mindössze 40 238 ízben telefonáltak taxiért hiába.

A hír örvendetes, viszont ez a pontos szám, hogy 40 238, elgondolkoztatott. Hogyan, hát az elutasított rendeléseket is feljegyzik a központban? Ott bent kartotékozzák, jegyzik, jelentik, mennyi az eredménytelen rendelés?

Ez a rendszer azonban még gyermekcipőben jár. A perspektíva szinte beláthatatlan. Ne elégedjünk meg ennyivel, ne utasítsuk el egyszerűen a taxi iránti kérelmeket, kérdezzük ki a rendelőt, hány személy utazott volna és hová, sürgős ügyben, vagy csak csomagot szállított volna? Hány orvos nem tudott betegéhez sietni, mennyien késték le a pályaudvart, vagy a színházi előadást? Ezeket mind fel lehet dolgozni adat formájában.

Persze, még így is hiányos lenne a jelentés. Magánszámítások alapján hozzájárulhatunk néhány adattal. Tehát az év első negyedében 37 187 alkalommal nem vették fel a kagylót a központban, 91 356 esetben hiába integettek szabad-feliratú taxi után, ebből 356 ízben a sofőr kiszólt, hogy váltásra megy, 91 ezer alkalommal pedig szó nélkül továbbhajtott. Az utasok ugyancsak 91 ezer esetben azt kiáltották a kocsi után, hogy...

Dehát ilyesmit mégsem lehet bevenni egy jelentésbe...

t. p.

Egy belvárosi eszpresszóban

Toncz Tibor rajza

Kóstoló

Borkóstolón voltam, s úgy emlékszem, hogy mielőtt eszméletemet elveszítettem, a következő bejelentéseket tették gyors egymásutánban:

— Következik egy helvéciai homoki, zamatos testes bor.

— Most pedig egy badacsonyi olasz rizlinget ízleljenek meg, melynek figyeljék meg illatát és színét.

— Ez pedig egy kissé keményebb, villányi vörösbor lesz, mely 1956-os évjáratú . . .

— Viszont ez egy tolcsvai szamorodni . . .

— Tölthetünk? azerbajdzsáni garacsanah . . .

— Bolgár melnik . . .

— Ciprusi Templar . . .

— Jellegzetes tulajdonságú, vulkanikus . . .

— Olajos, száraz.

— Olajos, Alajos.

— Lajos.

*

(Ehhez a ponthoz érkezve, mint hallomásból utólag rekonstruáltam, felemeltek a földről és három széken elhelyeztek, a fal felé fordítva. Nagyon barátságosan és előzékenyen, minden ellenkezés nélkül viselkedtem, *mint aki már egészen másutt, már egy másik kóstolón van . . .)*

*

Ugyanis álmomban pénzkóstolón voltunk. Az előadó éppen így szólt:

— Budapesti százforintos, postahivatali csomagolás. Kellemes tapintású, jellegzetes színű és nyomású. Tavalyi kibocsátás.

Néhány pincér e szavakra gyorsan körbesietett és mindannyiunk elé letett egy-egy köteg százforintost. Az előadó közben már egy másfajta bankjegyet vett a kezébe.

— Leningrádi százrubeles. Figyeljék meg tartósságát és vásárlóerejét. — Elégedetten bólintott, s maga is zsebrevágott belőlük néhány bankjegyet. Ezalatt a pincérek ügyesen kiosztották a rubelcsomagokat is.

— Ez pedig a jellegzetes vízjellel ellátott kanadai húszdolláros. Zörgessük meg kissé és figyeljük meg a hangját . . .

— Francia tízezer-frankos. Vékony pergamenre nyomva, a finomvonalú grafikai megoldással . . .

A frankok átvétele után már éreztem egy kis enyhe kábulatot. Csak éppen, mint egy szalonspiccet, mint előzőleg azon a m á s i k fogadáson a tolcsvai szamorodni után. De az előadó nem hagyott sok szünetet.

— Kínai tíz jenesek — folytatta. — Batiszt finomságú, selymes, igen kellemes formájú bankjegy . . .

A jenek átvétele után határozottan megszédültem. Nagyon erős volt a jen, egészen mellbevágott.

— Adhatjuk a továbbit? Ötszáz koronás . . .

— Száz márka . . . Zloty . . . Shilling . . .

Püff!

Megpróbáltam felállni, de nem ment. A pénz teljesen felszívódott már. Hanyattvágódtam és elveszítettem az eszméletem.

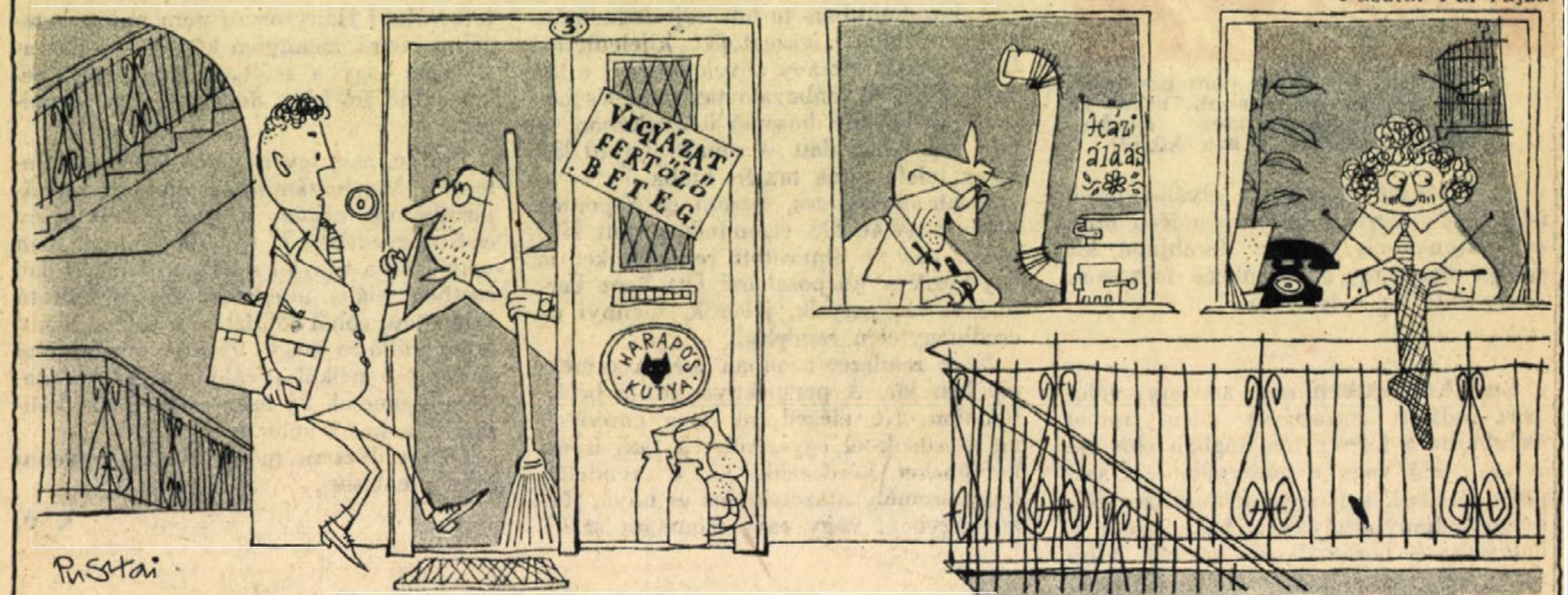
*

(Mint hallomásból utólag rekonstruáltam, ennél a pontnál eshettem le arról a három összetolt székről is, melyre előzetesen fektettek le . . .)

Somogyi Pál

Nem költözik a hivatal

Pusztai Pál rajza

– Psszt! Mi még tartjuk magunkat!

Szem nem marad szárazon

Bemutatunk önöknek néhány garantáltan könnycsalogató filmmese-prototípust. Az emberek — különösen a nők — szeretnek sírni, s egy film, amelyen sokat lehet sírni — biztos siker. Filmírók bátran meríthetnek az alábbiakból.

Biztos a sírás a nézőtéren, ha egy férfi elhagy egy nőt, vagy egy nő egy férfit. Még biztosabb a sírás, ha a férfi, mondjuk árva és süket nőt hagy el, vagy ha a nő hagyja el a süket és árva férfit.

Egy zsebkendőt biztosan telesírnak, ha gazdag férfi hagy el szegény, árva, süket nőt, s ugyanez áll fordítva is: ha gazdag nő hagy el szegény, árva, süket férfit.

Ha gazdag férfi télvíz idején hagyja el a szegény, árva süket nőt, azon rengeteget lehet zokogni, de még többet lehet zokogni, ha gazdag nő, télvíz idején, egyszál pendelyben hagyja el a szegény, árva, süket férfit és közben azt játssza a cigány, hogy: „Végigmentem az ormódi temetőn . . ."

De ez még mindig semmi. Akkor lehet csak igazán jókat ríni, ha gazdag férfi télvíz idején hagyja el a szegény, árva, süket nőt, egyszál pendelyben, harminchat gyerekkel és közben a szegény, árva, süket cigány, akinek eltörték a hegedűjét, azt játssza a törött hegedűn, hogy: „Végigmentem az ormódi temetőn . . ."

Ennél már csak az könnyfacsaróbb, ha a gazdag nő gúnyosan kacagva, könynyedén hagyja el a szegény, árva, süket férfit harminchat gyerekkel — akik mind tragikus végű gyerekszerelemnek néznek elébe — egy nagyon-nagyon gazdag, hétapás-hétanyás, jóhallású férfi kedvéért, miközben az összetört, szegény, árva, süket cigány azt játssza az összetört hegedűn, hogy: „Végigmentem az ormódi temetőn . . ." és ezalatt az utcán jókedvűen mulat a nép: petárdák durrannak, táncolnak csókolóznak, öttalálatos lottófőnyereményeket vesznek fel, satöbbi, satöbbi.

(Tessék várni egy picit, kifújom a nózim.)

Istenkém, milyen kiadósat lehet bőgni, ha gazdag, fiatal, jóképű, jóhallású, nagycsaládú férfi hagyná el az öregedő, csúnyácska, szegényecske, árvácska, süketecske nőt — egyszál pendelyben, búcsúlevél nélkül, cseresznyevirágzásos télvíz idején, hetvenkét gyerekkel, három icipici dakszlival — egy dúsgazdag bárógrófnő kedvéért, és ha az esküvőjükön vén cigánynak öltözve az öregedő, csúnya, szegény, árva, süket nő játszaná a nászindulót az oszlopok megett a „Végigmentem az ormódi temetőn . . ." dallamára, törött szívvel és törött hegedűvel, miközben Keleti Márton rendezésében mulatna az utcán a nép és látható lenne szüreti mulatság, kutyavásár és Szodoma városa néhány nappal a bűnhődés előtt.

Meg kell a szívnek szakadni . . .

(mikes)

Rózsahegyi Kálmán igazoltatása

Rózsahegyi Kálmán, a Nemzeti Színház örökös tagja, a napokban szabálytalanul akart átmenni az úttesten. A rendőr erélyesen rásípolt és magához intette:

— Nem tudja, hogy tilos lelépni a járdáról, amíg a lámpa pirosat mutat?

— De tudom — felelte Kálmán bácsi — csak nem ügyeltem rá.

— Pedig az ilyesmiért büntetés jár.

— Azt is tudom — bólintott a művész. — Büntessen is meg, mert rászolgáltam. Maga itt áll, vigyáz az egészségemre, sőt az életemre, én meg csak úgy belebócorgok a világba. Megérdemlem a büntetést.

— No most az egyszer csak figyelmeztettem, de máskor jobban vigyázzon.

Rózsahegyi távoztával az egyik bámész odasúg a rendőrnek:

— Tudja-e, ki volt az, akivel most beszélt? Rózsahegyi Kálmán . . .

— Rózsahegyi Kálmán? — kapja fel a fejét a rendőr és újra belefúj a sípjába. A visszaforduló művész meglepetten látja, hogy amaz ceruzát és jegyzőkönyvet vesz elő.

— Meggondolta magát és most mégis megbüntet — tűnődik.

— Maga csakugyan Rózsahegyi Kálmán? — mosolyog a fiatal őrmester.

— Avvónék már vagy nyolcvanöt esztendeje.

— No akkor — nyújtja a ceruzát — legyen olyan jó és adjon egy autogrammot.

Rövidesen megkezdik a Nagykörút és a Rákóczi úti kereszteződés rendezését

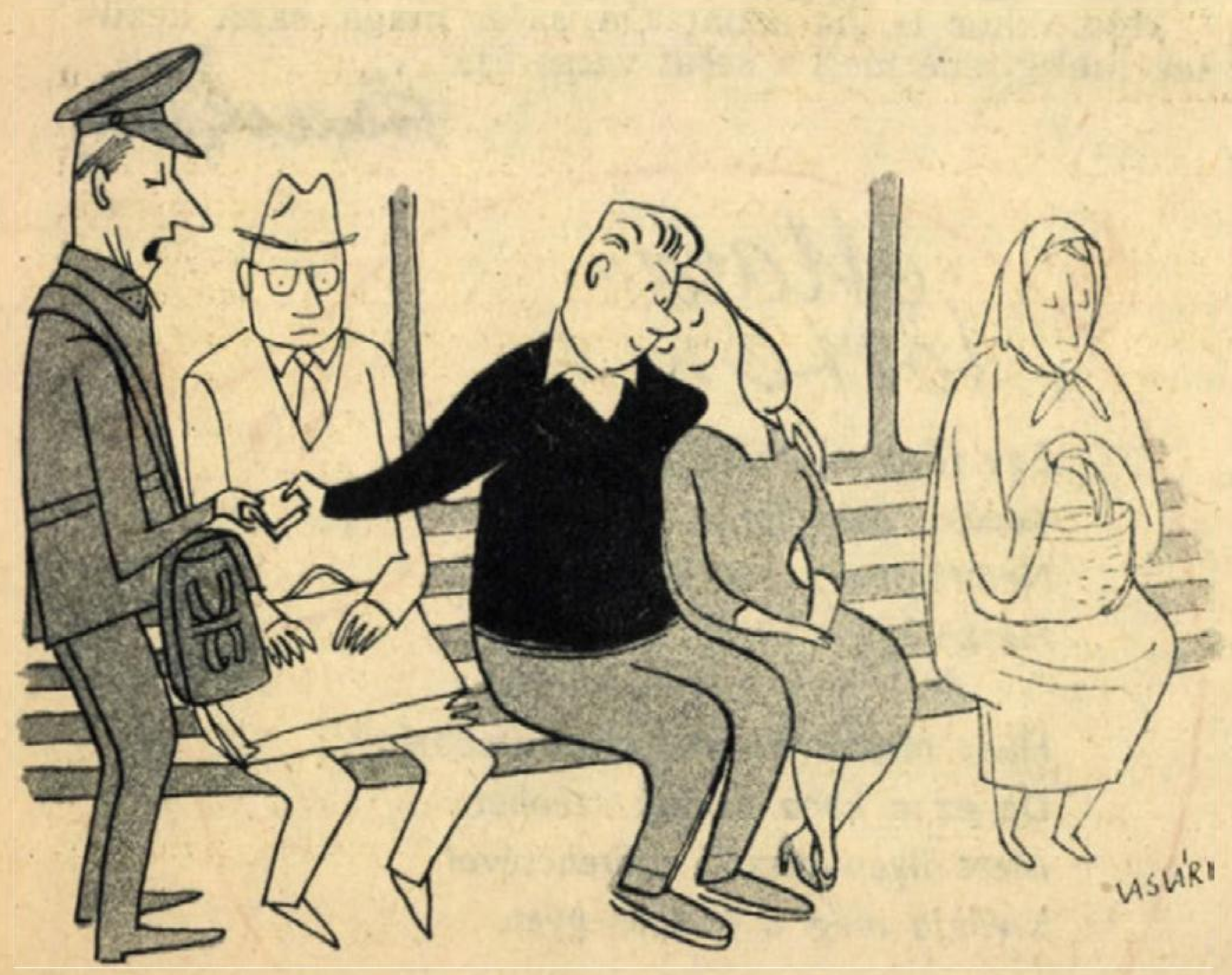
Mészáros András rajza

Javaslatunk a munkálatok alatti közlekedés lebonyolítására

A kíváncsi kalauz

Vasvári Anna rajza

– És kié a másik jegy?

Mindenféle

Ha módjuk lenne rá, a kis halak ennék meg a nagy halakat.

Ha az embert sarokba szorítják, a patkány is megtámadja.

Egészségesnek azt az embert nevezzük, aki nem tudja, hogy beteg.

A bűnözők bőkezűek, a tisztességes emberek takarékosak. Úgy látszik, az ember nem szívesen ad ki olyan pénzt, amelyhez nem tapad vér.

Mennyi történelmet kell tanulniok százezer év múlva a szegény gyerekeknek!

Bűn az, ami másnak is árt, erény az, ami csak nekünk árt.

Hány évre elég még az emberi energia?

Megdicsérheted barátod művét, de ha el akarod kerülni a lelkiismeretfurdalásokat, utólag se olvasd el őket.

Az igazi humorista humanista.

Mások rovására élni kannibalizmus.

Rágalom, hogy X szerénytelen ember. Éppen ellenkezőleg: példásan szerény. Meg van elégedve önmagával.

Mi a legszebb a világon? Meghívni egy kellemetlen ismerőst és ő mond le.

f. l.

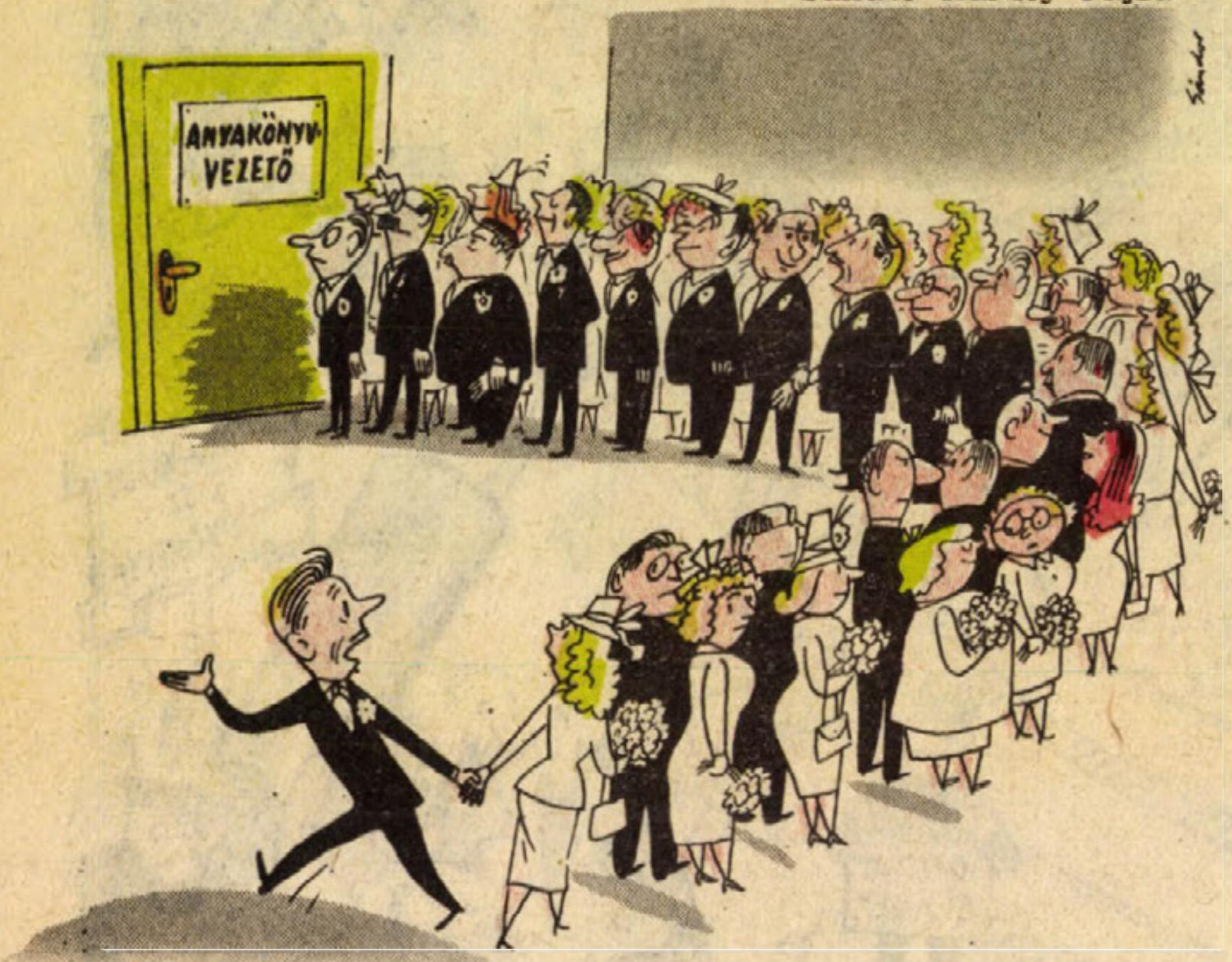
Előzetes borkóstoló

Szűr-Szabó József rajza

Türelmetlen vőlegény

Sándor Károly rajza

– Majd visszajövünk, szívem, a mézeshetek után . . .

Nem volna meglepő tábla...

Réber László rajza

LEVÉL a férj kényelméről

Tisztelt Uram!

Együttérző szívem lévén megértem, miért szaladt fel egyébként elég jól beszabályozott vérnyomása arra a hírre, hogy a Nőtanács kezdeményezésére megalakult a Háziasszonyok Klubja, mely a háztartásbeli feleségeket van hivatva kimozdítani megszokott környezetükből és bekapcsolni őket a társadalom lüktető vérkeringésébe. Bár Ön hangsúlyozza, hogy mint haladó férj, nagyra értékeli e kezdeményezést és elismeri, milyen üdítő szórakozást nyújtanak majd a klubnapokon tervbevett asszonytársi beszélgetések a résztvevő háziasszonyoknak, mégis telve aggodalommal néz a klubnapok elé. Önnel érzek Uram! Hiszen hogyan is teljesítheti majd az az asszony feleségi kötelességét, aki mondjuk kéthetenként egy-egy délután, éppen akkor távozik el hazulról a klubnapra, mikor dolgozó férje hazatér?

Önt nem várja majd senki, üres lesz a ház, melynek kényelme Önt szolgálja és megtörténhet, hogy dolgozó férj létére saját maga lesz kénytelen megmelegíteni a saját vacsoráját egy nem dolgozó feleség mellett, mert ő éppen a Háziasszonyok Klubjában rendezett nemzetközi ételbemutatón a kóstolás legszebb pillanatait élvezi. Hiába lelkesíti tehát Önt, mint megértő és gyakorló férjet, hogy a felesége a divatról, a művészetről, a gyermeknevelés problémáiról és más egyebekről a klubdélutánokon asszonytársaival elbeszélget, ha Önnek viszont le kell mondania a kényelemről, melynek megteremtése érdekében már előbb lemondott arról, hogy felesége dolgozó nő legyen. Ön azt vallja — és e nagyszerű felfogásáért csak bámulni tudom —, hogy ha már a felesége úgy sem dolgozik, akkor tökéletesen gondoskodjék Önről, a dolgozó férjről: ne csak friss vacsorával várja, hanem egyik kezében a háziköntösével, másik kezében lakk papucsával lesse lépteit a küszöbön. Az Ön nem dolgozó felesége azért tud Önre olyan nagy gondot fordítani, mert a reggeli takarítás, piaci bevásárlás és főzés mellett csak éppen annyi dolga akad, hogy a gyerekeket felöltöztesse, reggelivel, tízóraival ellássa őket. Ezt nyugodtan megteheti, hiszen ebéd után, mikor már a gyerekeket lefektette, bőségesen van ideje a mosogatásra és a konyha rendbehozására is.

Az Ön kitűnő férji erényeit és feleségnevelő képességeit dicséri, hogy a mosáshoz nem vásárolt mosógépet, mert Ön szerint az csak a dolgozó nőket illeti, hiszen egy nem dolgozó feleségnek bőven futja az idejéből az évszázadok óta jól bevált egyszerű nagymosásra, sőt, vasalásra is.

Eddig, mint látja, nem nagyon vitatkoztam Önnel. De az a véleményem, hogy ha az Ön nem dolgozó feleségének mindenre ennyi ideje van, akkor Ön, mint a ház ura, mint dolgozó férj kísérelje meg kiokosodni, miként juthatna el nem dolgozó felesége legalább kéthetenként egyszer a Háziasszonyok Klubjába.

Még akkor is, ha aznap Ön, saját maga, saját kezüleg melegítené meg a saját vacsoráját . . .

Földes Györgyi

Malac történet

Egy fővárosi téeszcsének
Kocája, más dolgai mellett,
Nemrégiben, mint jelentették,
Húsz virgonc kismalacot ellett.

Húsz malac, nagyon szép eredmény,
De ez a koca várhat szebbet,
Mert ilyen disznó szerencsével
Kivágja még a huszonegyet.

Hidvéghy Ferenc

ezt olvastam

„Nem véletlen"

„Nem véletlen, hogy Beaumarchais ma már klasszikus rangú, világhírű vígjátékát, a *Figaró házasságát* öt évig az íróasztalában rejtette..." — így kezdi bírálatát a Népszabadság kritikusa a Madách Színház bemutatójáról.

A hír megdöbbentett. Én eddig szentül hittem, hogy a dolog véletlenül történt: Beaumarchais megírta az ötfelvonásos darabot, s amikor elkészült vele, íróasztala fiókjába tette, hogy majd vacsora után még javítgat rajta, de mire a péktől, ahol friss kenyeret vásárolt, visszajött, teljesen megfeledkezett vígjátékáról, aztán más apróbb ügyek is közbejöttek, úgyhogy műve teljesen kiment a fejéből, és csak öt év mulva jutott az eszébe újra, amikor valaki megkérdezte, hogy nincs-e véletlenül egy ötfelvonásos vígjátéka a fiókban. „Csakugyan!" — ütött a fejére a Mester — „öt évvel ezelőtt a fiókomba tettem egyet!" — és elővette.

Hát nem így volt. *Nem véletlen*, hogy a darabot öt évig a fiókjában hevertette. Nem bizony. Szándékosan tette. Ki hitte volna?

Nem lehetne véletlenül ezt az agyonnyúzott frázist, ezt a „*nem véletlen*"-t legalább öt évre az íróasztal fiókjában felejteni?

Dagály-fürdő

Nem az igaziról van szó, a forróról, hanem a langyosról és émelyítőről, amelyben az újságolvasó füródhet hétről hétre, ha egy riporter elhatározza, hogy ő pedig most valami csudaszépet fog írni. Ez a dagály egyre jobban emelkedik, s hovatovább az orrunkig ér. Ime, egy-két példa, hogyan ír az Érdekes Ujság „Üllői úti fák" című riportjában:

„Hétköznapra virrad, szelíd és jószagú őszi napra, amikor gyalogszerrel ballagunk végig ezen az ütőéren, amely lüktetve görgeti a város szívébe a friss vidéki vért."

„...hány gondterhelt tudós-pillantás söpörte végig e fakuló lombokat, míg a tudós a górcső fölött az élet és halál titkos határát fürkészte?" *(Hová nézett hát a tudós? A lombokra, vagy a górcsőbe?)*

„Itt a ház, amelyben Munkácsy lakott, az egykori békéscsabai asztalosinas, aki már bozontos tanulmányfővé érett..." *(Inas korában a művész nyilván csak skicc volt.)*

„A költő halott, a vers örökkön él, mint a város, melynek ütőerén végigsodorja az élet a hajnali járókelőt, (!) a járókelő a maga módján megtoldja a költő szerelmes vallomását s egy kócos Üllői úti fa törzsének dőlve, az őszi napnak súgja: „Szerelmetes városom..."

Én viszont a falnak dőlök és úgy súgom: olyan szép, hogy nem is lehet igaz...

t. l.

Eisenhower visszaküldte Hruscsov levelét

Sándor Károly rajza

– Hát én most meg leszek sértve, és ezzel is eltelik két hét...

Franciaországi helyzet

Erdei Sándor rajza

PROTEKCIÓ

A kedves Pernot-családnál találkoztam vele először, Buonapartenak hívták, de senki sem szólította a vezetéknevén. Ő volt a „Tábornok", ami egyébként nem egészen felelt meg a tényeknek, hiszen megfosztották rangjától, amikor vonakodott a Vendéebe menni a bourbonista felkelők ellen. Nem valószínű, hogy félt volna, mert állítólag Toulonnál vitézül viselkedett, valószínű inkább, hogy derogált neki Hoche alatt szolgálni. Furcsa, sovány fickó volt, nagy hajú, sápadt és rendkívül bőbeszédű. Én abban az időben erős hűléssel küszködtem, nehezemre esett a beszéd. Így történt, hogy a kis generális megszeretett és azt mondta, a legszívesebben velem beszélget. Egy alkalommal együtt mentem vele hazafelé, s amikor éppen a Szajna partján sétálgattunk, hirtelen megragadta a karomat.

— Uram, tudja, milyen haditerveim vannak? Csudálatosak! Kidolgoztam egy olaszországi hadjárat egész tervét. Pontosan kiterveztem, hol kell behatolni Itáliába, hol kell megütköznünk az osztrákokkal Piemontért, aztán mikor kell átkelnünk Lodinál az Addán, innen már szabad az út Milánóig. Aztán Modena, Toscana, majd Mantova, rohammal elfoglalni az arcolei hidat... de nem akarom önt untatni szakmai részletekkel, csak annyit mondhatok, hogy rövidesen ki tudnám kergetni az osztrákokat Itáliából.

Bólintottam és együttérző mosolylyal tekintettem rá. Mindig szerettem a padlásszobák álmodozóit, akiknek nagy terveik, világmegváltó gondolataik, óriási jelentőségű találmányaik vannak. Így szép a fiatalság, tervekkel, álmokkal.

A kis tábornok ekkor már tűzbe jött:

— És ne higgye, hogy ez az egyedüli tervem. Teljesen kidolgoztam egy haditervet Egyiptom elfoglalására. Tudnék mutatni egy hatalmas borítékot, tudja, mi van benne? Ausztria leigázása. Már egy jó kis csatateret is kinéztem magamnak a térképen, egy morva falu, Austerlitz mellett van egy előnyös fekvésű síkság, gondolom nem is ismeri.

Mosolyogva ráztam a fejemet. Ő nem sértődött meg, s lendületesen beszélt tovább:

— Egy másik borítékban Poroszország sorsát pecsételtem meg. Jena, Auerstädt, Berlin...

Karikás szeme fényben ragyogott. Elképzeltem, amint éjnek idején, kopott fekhelyén heverve szörnyű csapásokat mér más országok haderejére, s büszkén néz körül hódolók százezreitől övezve. Istenem, ki az, aki még sohasem tetszelgett magának ilyen elképzelt diadalokban, ki nem mentette ki szerelmesét a viharzó tengerből vagy kalózok karmai közül, ki nem győzött seregei élén a túlerő ellen? Természetesen nem akartam megsérteni a buzgó fiatalembert. Sőt, bátorítottam:

— De kedves tábornokom, ha önnek ilyen nagyszerű tervei vannak, — mert hiszen nincs okom kételkednie haditervek alaposságában és hasznosságában —, nos, miért nem fordul az illetékesekhez, akik megvizsgálnák terveit?

— Kihez? — tárta szét a két karját a kis ember. — Nem ismerek senkit sem.

— Az baj — bólintottam —, protekció nélkül persze bajos. De hát senkit sem ismer a bennfentesek közül?

A tábornok gondolkozott:

— Ismertem a fiatalabbik Robespierret...

— Az nem jó! — mondtam gyorsan és óvatosan körülnéztem. Még a folyónak is füle van. A tábornok vállat vont.

— Hát ilyen protekcióm van. De rosszkor születtem! Az nem baj manapság, ha valaki tehetségtelen, csak legyen összeköttetése. Magamfajta szegény ember mit csináljon? Kuksolhatok a topográfiai hivatalban...

Hát igen, gondoltam magamban, ez így van. Mit mondjak ennek a korzikai éhenkórásznak, akiről tudom, hogy Pernotékhoz is csak jóllakni jár el hébe-hóba? Segíteni nem tudok rajta, nekem sincsenek összeköttetéseim a direktóriumban.

Körülbelül egy év múlva találkoztam vele újra a színházban. Jól emlékszem, Vendémiaire tizenkettedikét írtunk, s a hangulat eléggé puskaporos volt a fővárosban, a szekciók meg akarták támadni a Konventet. De engem a színház jobban érdekelt, s másokat is, még a katonákat is. Érdeklődéssel fedeztem fel ugyanis Buonapartét az egyik páholyban. No lám, őt is jobban érdekli a színházi kultúra, mint az esetleges polgárháború. Aztán láttam, hogy valaki odalép hozzá a szünetben, s izgatottan tárgyalnak. Közelebb mentem, s ekkor a tábornok észrevett. Félrehívott.

— Uram, adjon tanácsot! — mondta izgatottan — Barras hívatott, rám akarja bízni a Konvent védelmét. Valaki úgy látszik, emlékezett még Toulonra, megemlíthette a nevemet. Mit tanácsol?

— Menjen! — mondtam habozás nélkül. — Ne szalassza el a szerencséjét, most végre megismerkedhet befolyásos emberekkel. Higgye el, minden ezen múlik. Más az, ismerősökkel tárgyalni, mint kívülről kilincselni. Nem akarom elvenni a kedvét, de ha csak úgy szürke ismeretlenként küldözgeti be a terveit, meg sem piszkálják őket. Menjen, tábornok és barátkozzék!

— Igaza van! — mondta felélégezve a tábornok és máris elsietett. Elvállalta a megbízatást, s mint hallottam, egy Murat nevű lovastiszt segítségével tüzérséget is szerzett és sikerült a túlerővel szemben győznie. Közben rengeteg fontos emberrel ismerkedett meg, nemsokára megkapta az itáliai csapatok fővezérségét, legyőzte az osztrákokat, aztán elment Egyiptomba, innen hazajött az államcsíny végrehajtására, majd császárrá koronázták. Én sohasem tudtam fenntartás nélkül lelkesedni érte. Akik persze nem ismerték a dolgok hátterét, azok istenítették. Én azonban tudtam, hogy protekciónak köszönhette egész karrierjét. Kétségtelen, hogy jól ki tudta használni összeköttetéseit, Waterloonál azonban kiderült, hogy azért a protekció sem minden.

Feleki László

Pesti tudósítónktól

Egy öreg nyugdíjas barátommal találkoztam az őszi verőfényes nagykörúton. Örömmel láttam, hogy az arca rózsásan kipihent. Mondtam is neki:

— Milyen jól nézel ki, Feri bácsi!

Bosszankodva legyintett:

— Persze, hogy jól nézek ki. Nem csinálok semmit sem, nem dolgozom, csak sétálok, pihenek.

Nagyot sóhajtva rámnézett és irigykedve, vágyakozva tette hozzá:

— De te milyen rosszul nézel ki. Képzelem, milyen sokat dolgozol!

⁂

Mivel láttam a plakátot, amely szerint minden patkány évente 700 forint kárt okoz, el tudom képzelni, amint két patkány beszélget, s az egyik gondterhesen így panaszkodik:

— Akárhogy is számolom, eddig még csak ötszáz forint kárt okoztam.

⁂

Megrázó pillanat, amikor a kalauz megállapítja, hogy az autóbusz megtelt, s már jóval a következő megálló előtt hosszú csengetéssel értesíti a vezetőt, hogy nem kell megállnia, nem fér fel már senki sem. Megrendülve nézünk ki, amíg a megállónál összegyűltek tehetetlen gyűlölettel néznek a könyörtelenül elsuhanó autóbusz után, de aztán a sajnálkozást, a szégyenérzetet elnyomja az elszánt keménység. Áldozatok mindig voltak, a szentimentalizmust elsöpri az élet, amely olyan mint az autóbusz: megy tovább.

⁂

Pesti hivatalos telefonbeszélgetés:

— Halló, itt Nagy János. Sümegi elvtárssal szeretnék beszélni.

— Nem vagyok itt.

— Nekem se?

— Neked se!

Vége.

⁂

Elképzelt jelenet az alábbi? Lehet...

Novellát visz az író a hetilaphoz. A szerkesztő elolvassa és már olvasás közben is csóválja a fejét.

— Nem jó? — kérdezi az író.

— Nagyon fehér — válaszolja a szerkesztő. — Szekszuálisan kell írni, kérem, szekszuálisan.

F. L.

Ezt láttuk
Így legalább nem verik le a söröskancsókat egy izgalmas kontránál.

Igaz!
A csehszlovák országutak olyan tiszták, hogy enni lehetne rajtuk

Előrelátó prágai ősök
Már a középkorban árkádosították a későbbi idegenforgalomra való tekintettel . . .

Miről lehet megismerni a külföldieket?
Ők eszik az ostyát, ők isszák a gyógyvizet

A cipőgyár-város
Épületei is magukon viselik a cipődobozok jellegzetességeit

Boszorkányszombat
— Tessék mondani, hol lehet látni a trencséni boszorkányokat?
— Ilyenkor szombatonként a fodrásznál ülnek!

Újra hazai utakon!

Egy falmelléki ember vallomásai

Én, kérem szépen, olyan ember vagyok, aki nem szereti az izgalmakat. Csak semmi emóció, semmi szenvedélyesség, mert azt nem bírják az idegeim. Nem tudom elviselni az izgága embereket, a lármát, a veszekedést. Csönd, nyugalom, békesség kell nekem. Nem pedig dráma, kéztördelés, jajveszékelés, halálhörgés. Ez nem az én világom. Mindig kerültem az intenzív emberek társaságát. Azokra az emberekre gondolok, akik mindig fel vannak heccelve, szenvedélyesen kalimpálva beszélnek, hol szitkozódnak, hol pedig rajonganak, valósággal reszket körülöttük a levegő. Sehogy sem tudom őket elviselni.

Ügyesen és okosan úgy rendeztem be az életemet, hogy minden emóció ki legyen belőle rekesztve. Ha az utcán csődületet látok, messze elkerülöm, mert minek álljak meg, kérdem én. Hogy vért lássak, vagy hogy esetleg én is kapjak egy pofont? Utálok minden erőszakosságot. A múltkor például, bementem egy söntésbe, hogy megigyam egy pohár szódavizet, mert nagyon szomjas voltam. Egy részeg meglökött a pultnál és rámförmedt: „Ne lökdössön, tata, mert odasózok!" Azt mondom én erre: „Bocsánatot kérek, nem akartam". Mert ugyebár, minek vitatkozzam vele, hogy nem is én löktem meg őt, hanem ő lökött meg engemet? Nem jöhet ki abból semmi jó. De az újból rámordít: „Mit hazudik! Nem is maga lökött meg engem, hanem én magát!" Akkor már nagyon intenzív volt. Én, hogy kerüljem a további emóciókat, csillapítólag a vállára tettem a kezem, erre odasózott egyet a jobb fülemre. Most mit csináljak? Kis, vékony emberke volt az illető, részeg is volt, ha megütöm, összerogy, mehetek a rendőrségre, kórház, költségek, mifene. Azt mondtam hát neki, hogy ne haragudjon rám, én vagyok az oka az egésznek. Mire az emberke üvölteni kezdett, mint a sakál, hogy azt mondja, még van pofám gúnyolódni, és odasózott egyet a másik fülemre is. Még ma is borsódzik a hátam, ha arra gondolok, mi lett volna, ha én nem viselkedem ilyen okosan és tapintatosan. Így megúsztam két pofonnal és csak a balfülemre hallok valamivel rosszabbul, mint azelőtt.

A házasságom idején is, kérem szépen, nagyon óvatos voltam. Beleszerettem egy szép nőbe, de rögtön mondtam magamnak: vigyázat, csak semmi emóció, semmi túlzás! Az embernek vannak természetes ösztönei, de minek abból olyan nagy hűhót csinálni. Én kérem szépen, nem irkáltam levélkéket, nem térdepeltem le, nem beszéltem mindenféle születlenséget, hogy így szeretlek, meg úgy szeretlek, meg mi lenne, ha meghalnék, zokognál-e a síromon, tudják, mikkel szokták izgatni egymást a szerelmesek. Ezt én mind mellőztem. Minek ez nekem? Például, sosem veszekedtem, mindent ráhagytam az én Margitkámra. Utálom a szcénákat: szakítás, elrohanás, hajtépés, visszarohanás, lerogyás, zokogás. Nem kell. Mi szép csendesen beszélgettünk erről-arról, néha megcsókoltam higgadtan és az ölelkezéseimkbe is annyi mértéktartást vittem bele, amennyit szükségesnek láttam. Igen. És milyen igazam volt! Mert, amikor Margitka megcsalt, nem is fájt. Elviseltem az egész ügyet lábon. Más ilyenkor őrjöng, ordítozik, revolverrel hadonászik. Én úgy tettem, mintha észre sem vettem volna semmit. Ugyanis egyszer, egy véletlen pech folytán, megláttam, hogy legjobb barátom, a Kálmán, simogatja az asztal alatt a feleségem lábát. Rögtön átvillant az agyamon: ha most felborítom az asztalt és nekimegyek Kálmánnak, elkezdődik itt egy olyan hajcihő, egy olyan rumli, amit nem bírok elviselni idegekkel. Nem szólva arról, hogy az ugra-bugrálás közben én is kaphatok egy pofont. És végeredményben, mi történt? Kálmán barátom keze érintkezésbe került a feleségem lábával. Letört belőle? Nem tört le belőle. És különben is. Mi az, egy kéz, vagy egy láb, a tenger sima tükréhez, vagy a végtelenséghez képest. Ha a Nagymindenség szempontjából nézzük a dolgokat, teljesen mindeggyé válik az én kezem, a Kálmán keze, a feleségem lába vagy az asztal lába. Nem is csináltam cirkuszt, úgy tettem, mintha semmit sem vettem volna észre. És mi lett az eredménye? Hogy még ma is boldogan élnénk egymással, ha az a nyomorult Kálmán nem hagyta volna ott Margitkát. De ezt már nem voltam hajlandó eltűrni. Margitka naphosszat zokogott, panaszkodott, folyton a halált emlegette. Ez nem az én világom. Elváltunk.

És megint csak igazam volt, jól tettem, hogy elváltam tőle, mert most nem tudnám eltartani. Ugyanis a munkahelyemen kiemeltek, fontos pozícióba akartak helyezni, de én, persze, nem vállaltam. Csak nem őrültem meg, hogy felelősséget vállaljak és mindenféle bonyodalmakba, izgalmakba keveredjem! Erre kidobtak.

Azóta sok mindennel próbálkoztam, jelenleg koldus vagyok. De ez se nekemvaló pálya. Egy koldusnak, ha vinni akarja valamire, rángatóznia kell, sírni, panaszkodni, egyszóval, még koldulni is intenzíven kell. Ez sem az én világom. Most már három napja nem ettem és valószínűleg, éhen fogok halni. Csak egy kérésem van: ne temessenek el feltűnő helyen, inkább úgy a fal mellett. Ugyanis, ha jön a feltámadás, nem akarok az elsők között lenni. Előbb majd megnézem, mi a helyzet, aztán, ha látom hogy nekem való az ügy, nyugodtan, minden emóció nélkül feltámadok.

Gádor Béla

Üzleti gondok

E heti hirdetésünk

Utazás a világ körül

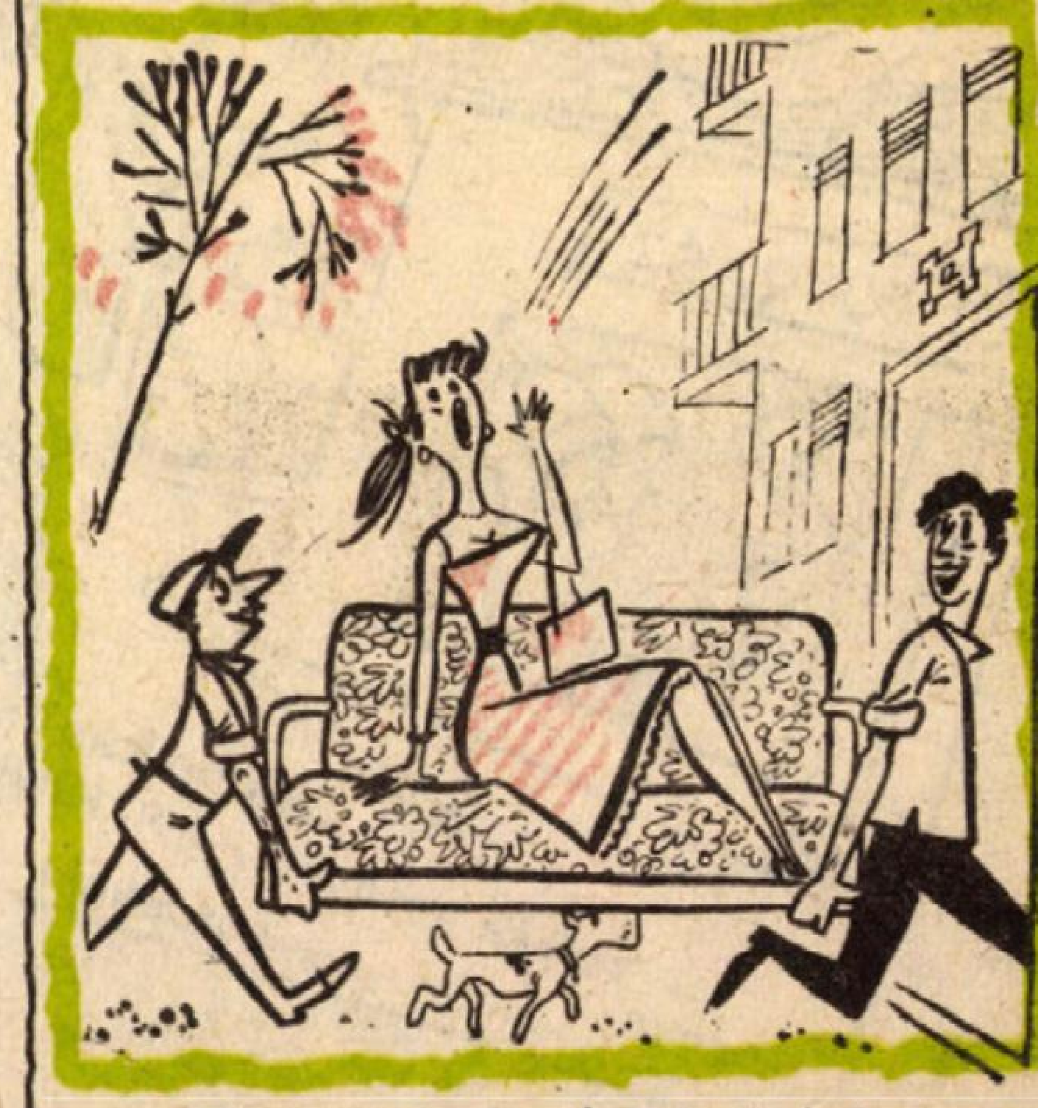
– Príma külföldi anyagot szeretnék...
– Parancsoljanak talán a glóbuson kiválasztani, mi legyen az... Olasz, francia, angol, szovjet, csehszlovák, vagy kínai?

Önérzetes válasz

– Valami olyasmit kérünk, ami nincs!
– Kérem, olyan nincs!...

Szállítás áruháztól — lakóházig

– Megjöttünk, Laci! Csinálj helyet a rekamiénak: kettőhússzor egytíz a mérete!...

Nem egészen fantasztikus elbeszélés

Tulajdonképpen nagyon későn vettem észre a dolgot, egészen pontosan akkor, amikor kitört a kilencedik világháború és én bevonultam katonának. Addig — most már őszintén bevallom — soha nem jutott eszembe, hogy én több példányban is létezhetem s bárhogy szégyellem, azt hittem magamról, hogy mindössze egyedül fordulok elő összesen, ha mindet összeadom. Így utólag világosan látom, hogy ez naivság volt tőlem, de annakidején ha töprengtem ezen a jelenségen, még nem tudtam más következtetésre jutni, mint arra, hogy ez nálam csak egy furcsa betegség, valami érzéki csalódás csupán, mert ez mégsem lehetséges, hogy én egyedül többen vagyok, mint egymagam.

De hiába, a tények rácáfoltak erre az egyáltalán nem tudományos és semmivel alá nem támasztott okoskodásra. A tények pedig a következők:

Egy századba voltunk beosztva és én ott meneteltem magam előtt egy sorban, mert kicsit magasabbra nőttem nálamnál s emiatt, mivelhogy alacsonyabb voltam, a hátam mögött kellett állnom, nagyság szerint. A kiképzés fárasztó volt és éjszaka is tartottak a nagy menetgyakorlatok s itt fordult elő, hogy a sötétben, tekintve, hogy közvetlenül előttem mentem, néha a sarkamra léptem egy kicsit, ami rettenetesen idegesített, pedig tudtam, hogy nem direkt csinálom. Végül is meguntam és mondtam egy gorombát. Persze nem hagytam magam és rámkiáltottam, hogy szedjem azt a csámpás lábaimat, akkor majd nem fogok rálépni, mire aztán, hosszabb vita kezdődött, mert felháborított, hogy még nekem áll feljebb, amikor az én lábamra léptem rá. Szó szót követett, majd — mint előre látható volt — a veszekedés oda fajult, hogy hátrarúgtam és jól térdkalácson találtam magam. Visszarúgtam. Ekkor szerencsére beleavatkoztak a többiek is, szétválasztottak és... és... most észrevettem, hogy... Igen! Ők is! Ők is én... illetve... én is ők... vagyok... vagynak... gyunk. Mindannyian én vagyok.

Nehéz volt megszoknom, mert sokára ismertem fel, hogy a századparancsnokom is én vagyok és az a civil is, aki benézek a kaszárnya kerítésén keresztül és látom, hogy gyakorlatozom és örülök, hogy nem nekem kell csinálni. Sütöm a kenyeret és közben sorban állok érte az üzlet előtt, integetek a vonat után, amelylyel kimegyek a frontra, házat építek, hogy legyen miben laknom, és elbújni az ágyú elől és ágyút, hogy legyen mivel szétlőnöm a házat, amiben laktam és elbújtam.

De azért megszoktam ezt az állapotot és híven teljesítettem a parancsokat, amit kaptam tőlem. Mert a háborúban főképp katona voltam, mint bombázó teljesítettem szolgálatot és amikor repülőgépemről kioldottam a bombát, én ott álltam lenn és láttam, hogy rám esik és ezért elkezdtem lőni a boforccal. A bombák zuhogtak, elvesztettem a fejemet, futásnak eredtem, de hamar elfogtam magam és a haditörvényszéken kimondtam az ítéletet. Bekötöttem a szememet és felálltam velem szemben, felemeltem a puskát, vezényeltem: tűz! — és meghúztam a billentyűket. Kivégzésemmel elrettentő példát statuáltam magamnak. Engem pedig magas kitüntetésben részesítettek, miután egy rohamnál kézigránáttal kifüstöltem magam az utolsó bunkerből, melyet már csak én egyedül tartottam. Temetésem nagy katonai gyászpompával folyt le és amikor leeresztettem magamat a sírba s a sír szélén csákóhoz emelt kézzel elbúcsúztam tőlem, majd koporsómra terítettem a lobogót, megfújtam a rézkürtöket és dísz-sortüzet adtam, akkor a meghatódottságtól mindannyiam szeméből kibuggyant a könnyem. Ilyen szép temetésem kevés adódott az életemben.

Erre még akkor is emlékeztem, amikor mindenből kirokkanva egymás mellett ültem a kályha mellett és beszélgettem az emberről és az élet értelméről.

— Ember! — mondtam. — Ilyen sokat senki sem ártott neked, mint te önmagadnak!

Nem válaszoltam semmit, mert tudtam, hogy velem nem érdemes vitatkozni.

— Ember! Miért pusztítod el magad?!

Elhallgattam, hogy hátha mondok valamit, de mivel nem szóltam, tovább beszéltem.

— Az embernek sem istenek, sem állatok, sem elemi csapások, sem pusztító betegségek nem ártottak annyit, mint az ember. Tönkre akarod tenni magad?!

— Nem! — feleltem. — Csak nem birok védekezni ellenem!

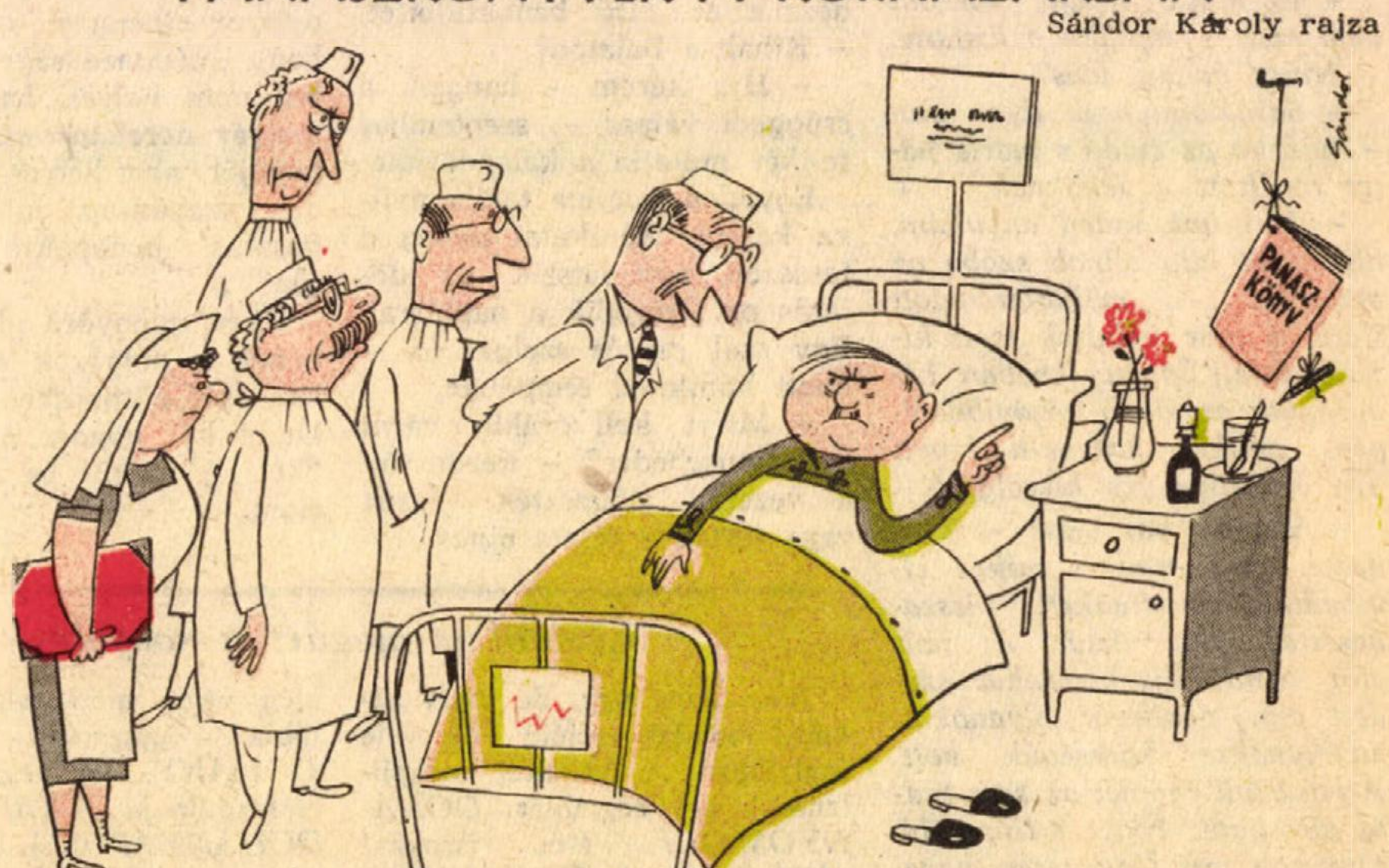
Elhallgattam.

Erre már én sem tudtam mit mondjak nekem.

Kékvölgyi Vilmos

PANASZKÖNYVEK A KÓRHÁZAKBAN

Sándor Károly rajza

– Na, barátom, mi a panasza?
– Ott a könyv, doktor úr, beírtam...

Az ünnepélyes kezdőrúgás... ...és a folytatás

Szepes Béla rajza

A humor könyvéből

Mark Twain amerikai humorista előtt egy társaságban a válásról disputáltak. Végre egy hölgy így szólt:

— Ha a férfiak intelligensebbek lennének, nagyon sok válás nem történne meg.

— Viszont nagyon sok házasság se jönne létre — felelte rögtön Mark Twain.

*

Popper Dávid, a híres magyar gordonkaművészt, egyszer meghívták egy családhoz vacsorára. Amikor a művész beállított, a háziasszony megkérte, hogy hallgassa meg fiának egy zongorára írt kompozícióját, egy altatódalt és mondjon véleményt: van-e a fiúnak tehetsége, vagy nincs?

A művész udvariasan eleget tett a kérésnek. Leült egy nagy karosszékbe és végighallgatta a zeneszerző-fiú játékát.

— Nos, hogy tetszett Önnek az altatódal? — kérdezte az anya izgatottan.

Popper félemelkedett és mosolyogva felelte:

— Nagyon hatásos... Az egyik lábam már el is aludt!...

Mi a különbség?

Egyszer tizennyolcéves az ember – gondolta Vera és nagyban készült születésnapja megünneplésére. Már csak a tésztás tányérok hiányoztak a vendégséghez, betért tehát édesanyjával a Baross téri Üveg- és Porcelán boltba.

– Tessék – mutatott az elárusítónő a pulton levő tányérokra. – Darabja 3 forint 5 fillér.

– Ez kicsit drága, viszont nem szép – mondta a kislány. – Nincs valami más?

– Sajnálom, csak ilyen van – közölte az eladó s máris hátat fordított a vevőknek.

– Menjünk innen anyukám, hiszen itt alig állnak szóba az emberrel – méltatlankodott Vera, s már indultak is a kijárat felé. Éppen javában háborogtak az eladó közömbösségén, amikor hozzájuk lépett egy kékköpenyes kiszolgáló.

– Valami baj van? – kérdezte udvariasan, s mikor elmondták sérelmüket, visszavezette őket. Aztán a pult alól csinos kistányérokat szedett elő, pontosan olyanokat, amilyenekre szükségük volt. A vásárlók örömét az sem tudta elrontani, hogy a finomabb tányérok ára lényegesen kevesebb: darabonként csupán 1 forint 70 fillér.

Nem nehéz eldönteni, hogy mi a különbség a két elárusító között . . .

R. E.

Le a bürokráciával!

Kalendárium miatt — zárva

Ragyogó napsütésben érkeztem Balatonföldvárra. Kisiettem a strandra – egy-két ember lézengett. Végig a sétányon, a tóparton, sehol egy lélek. Hát hol sütkéreznek a nyaralók? Sehol. Csak az üdülők kiterített szőnyegei sütkéreztek a pázsiton. Kirakták őket búcsú-napfürdőre, mielőtt téli álomra hajtják fejüket. Megkeressük az üdülőket, az egyiket, a másikat, a harmadikat. Zárva, zárva, minden zárva. A cukrászda: zárva. A nyilvános étterem: zárva.

– Mi van itt kérem? – kérdezzük az első bennszülöttet. – Kihalt a Balaton?

– Hja kérem – hangzik a csüggedt válasz –, szeptember 19-ikét mutatja a kalendárium.

Egyetlen kocsma tartja nyitva kapuit. Kánikulai meleg a teraszon, úgy látszik, az időjárás nem törődik a naptárral. Egy szál pincér szolgál ki – unott kánikulai tempóban.

– Miért kell órákig várni egy típusebédre? – kérdezzük a vezetőt. (Választék: fasírt vagy sertés – tészta nincs.)

– Hát kérem, már vége a szezonnak. A személyzet szépen keresett, az utóévad már nem érdekel senkit . . . Szeptember végét mutatja a naptár.

Két pártra szakadnak a balatoniak, egy részük a naptárra hivatkozik, más részük a kalendáriumra. Senki sem gondol az illetékes helyről any-

nyiszor elhangzott kijelentésre, hogy „népgazdasági szempontból nem helyes, ha mindenki a nyár derekán veszi ki a pihenőjét, nem helyes, hogy minden szabadság július és augusztus hónapokra sűrűsödjön".

Ilyen gyönyörű időben mennének a dolgozók szeptemberben, sőt októberben is üdülni. De a két gonosz nem hagyja őket: a naptár és a kalendárium.

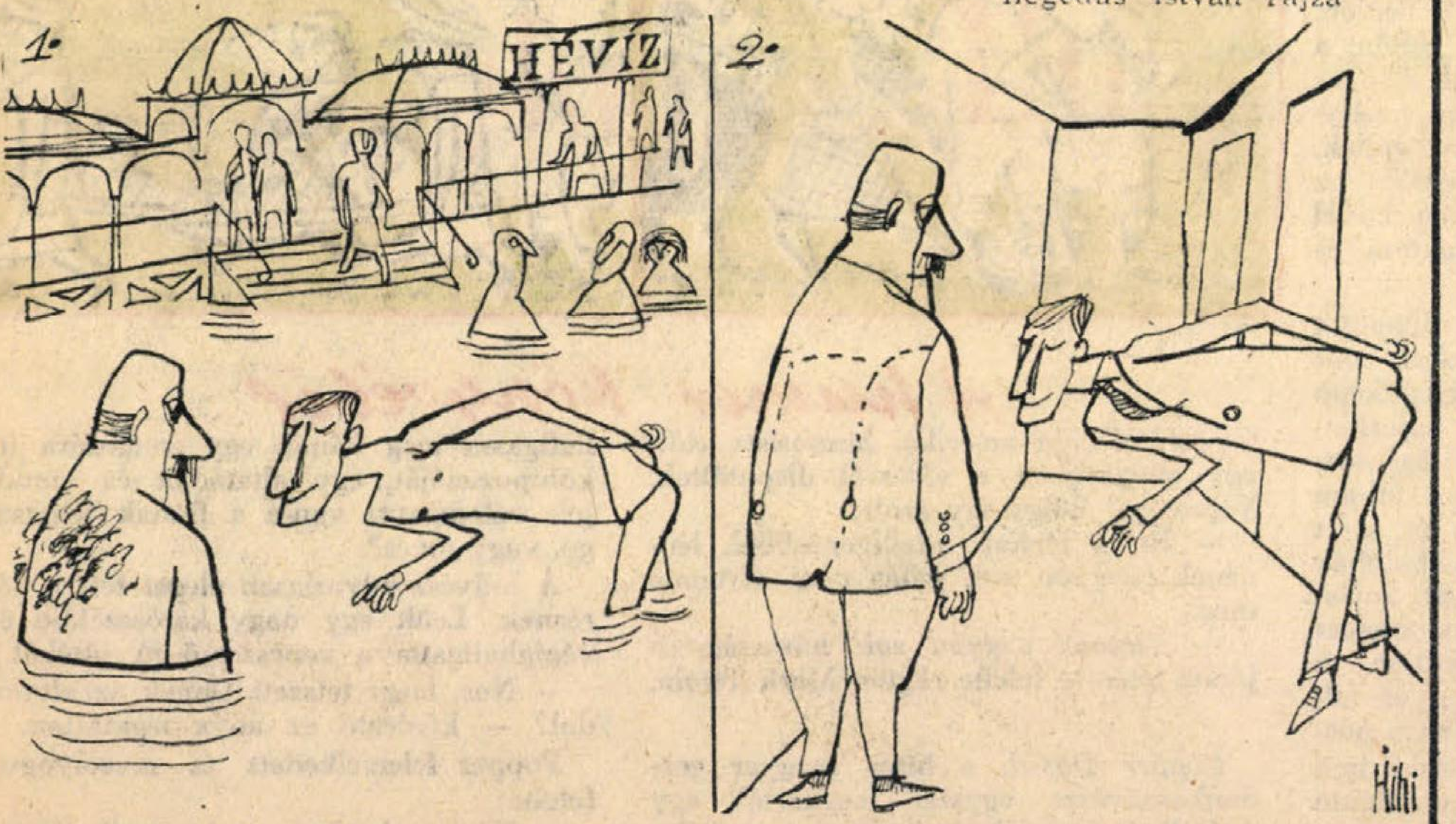
(s. a.)

Címből is megárt a sokféle

Nem nagy ügy, de azért néhány mondat erejéig illik vele foglalkozni . . . Az utcán megpillantunk egy cégtáblát: *DOHÁNYOSBOLT*. Két sarokkal odább ezt látjuk: *DOHÁNYZÓBOLT*, ami helytelen, mert nem a bolt dohányzik, hanem mi. Sajnos. A következő felirat már jó: *DOHÁNYZÓK BOLTJA* és még helyesebb a harmadik: *DOHÁNYBOLT*. Ám nincs még vége, mert található címtábla egyszerűen így is: *DOHÁNY*, sőt régi címek is előfordulnak: *TRAFIK* avagy *DOHÁNYÁRUDA*. Másfélkilométeres körútszakaszon kissé sok és furcsa a *bétféle elnevezés*. Nem lehetne központilag egyben megállapodni és az átfestésre kerülő vagy új táblákon már azt használni? Még külön „dohányba" se kerülne!

Gyógyíthatatlan betegség

Hegedűs István rajza

– A reumámat gyógyítgatom, igazgató elvtárs . . .

– Köszönöm a kérdését, igazgató elvtárs, teljesen rendbejöttem . . .

Az aprópénz két oldala

Nagyobb bevásárlást végeztem kedvelt csemegeboltomban. Húsz forint ötven fillért tett ki a számla. Amikor ötven forintossal a kassza elé járultam, a pénztárosnő rámszólt:

– Adjon ötven fillér aprót!

A hátam mögött sorakozók megvető pillantásától kísérve előkotorásztam az aprópénzt. Visszakaptam harminc forintot és emelt fővel mehettem sorbaállni az árukiadáshoz.

Mással is előfordul ilyesmi, nem is úgy mesélem el mint érdekes felfedezést. De tessék csak meghallgatni, mi történt másnap!

Öt forint húsz fillérért vásároltam őszibarackot. Leraktam a pénztár üveglapjára egy tízforintost és mellé illedelmesen húsz fillért. Engem ne figyelmeztessen senki. A pénztárosnő megcsodálta a gondosan előkészített pénzügyi műveletet, majd ridegen, csaknem parancsolóan intézkedett:

– Tessék visszavenni a húszfilléresti!

Meghökkentem. Talán hamis? Mentegetőzni akartam, becsületszavamra nem én gyártottam, a villamoson sózták rám . . . de nem terjeszthettem elő védekezésemet. A pénztárosnő leszámolt négy darab forintost és négy darab húszfillérest.

Szóval, egyik pénztárosnő így, a másik úgy. Mondhatnám, ahány pénztárosnő, annyi szokás. De nem mondom. Ugyanaz a pénztárosnő volt.

(s.)

Ludas Matyi elintézte

„Fityegő — halálfejjel" című közleményükkel egyetértünk. Nem tartjuk helyesnek, hogy a cikkben említett „huligán bizsu" forgalomba kerüljön, ezért felhívtuk vállalataink figyelmét, hogy a jövőben ilyen árut ne vegyenek át.

Főv. Tan. VB
Iparcikk—Keresk. Irodája

„Miért alszik az APISZ" cikkükkel kapcsolatosan közöljük, hogy azokat a boltjainkat, amelyek az iskolák közelében vannak, előreláthatólag október 1-től félnyolctól tartjuk nyitva.

Főv. Kultúrcikk Kisker. V.
Kubitsch Albert ig.

„A pesti kofainvázió Félegyházán" című közleményüket helyesnek és célravezetőnek tartjuk. Megfelelő intézkedéssel a pesti „kofák" káros tevékenységét hamarosan korlátozzuk.

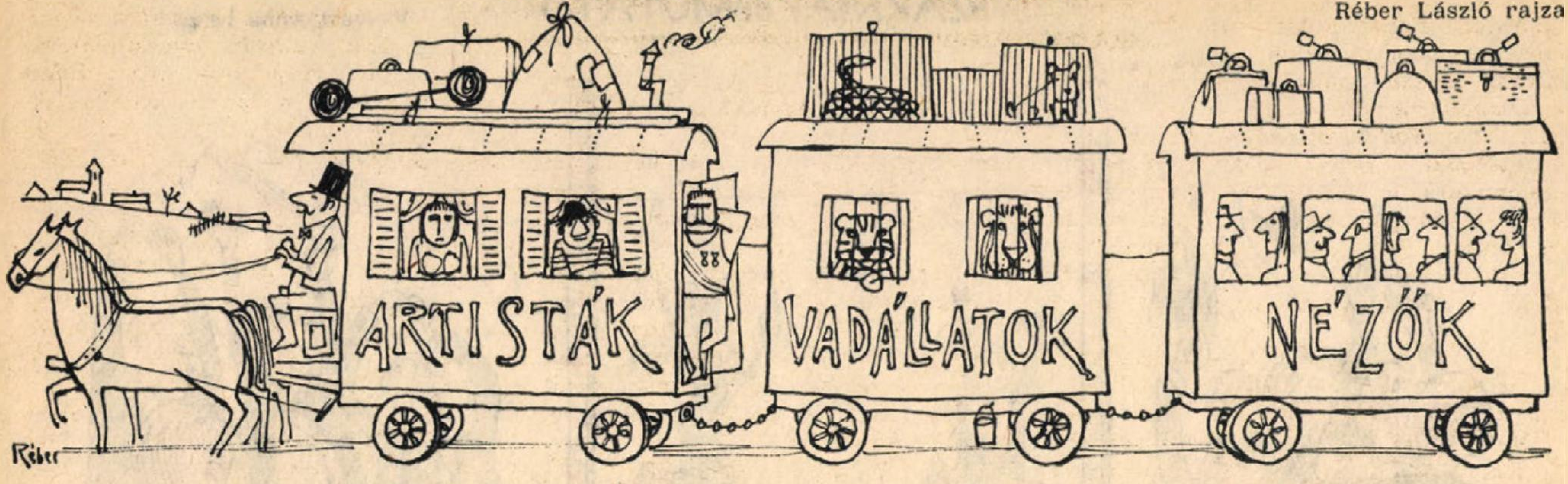
Belényi István VB-elnök h.,
Kiskunfélegyháza

„A packázás örömei" című cikkükre intézkedés történt, hogy a jövőben hasonló eset ne fordulhasson elő és a távbeszélő szerelők az érdekelt felet a javítás idejéről értesítsék.

Bp. Távb. Igazgatóság
Császár Károly igazgató

KOMPLETT VÁNDORCIRKUSZ

Réber László rajza

APRÓ-CSEPRŐ DOLGOK

Két plakátot

láttam egymás mellett. Mind a kettő nyelvtanfolyamokat hirdet: németet, oroszt, angolt, franciát satöbbit. Egyik falragasz a Gorkij fasorba hív, ott öt hónapig tanítanak bármelyik nyelvre, 100 forint tandíjért. A másik még kecsegtetőbb: a Reáltanoda utcában háromhónapos tan-negyedévre csak 50 forint beiratási díjat kell fizetni, mert itt nincs tandíj! Röpke számvetés: a díjmentes tanfolyamon egy hónap tehát 16 forint 70 fillérbe kerül, a tandíjköteles nyelvoktatás viszont havi 20 forintba. A különbség, vagyis egyhónapi nyelvtandíj tehát mindössze 3 forint 30 fillér. Holnaptól világnyelveket tanulok: a legolcsóbb mulatság!

Telefonszámlát

kaptam. Nem szenzáció, ez minden hónapban megtörténik. A számla alján vastagbetűs figyelmeztetést olvasok: „Beszéljünk röviden, mert ezzel is javítjuk a távbeszélő szolgálatot". — Ezzel is? Még mivel? Esedezem, mondják meg! Tele vagyok jószándékkal: belátom, hogy az én feladatom a szolgálat javítása, nem a telefonközponté, nem a technikusoké, nem a mindenféle szakembereké — de még mivel javíthatom? nem roncsolom szét a készüléket, nem vágom el az utcai kábelt, csak akkor tárcsázom, ha mondanivalóm van . . . még mit tehetek? Telefonválaszt kérek, de röviden, mert ezzel is javítjuk a szolgálatot.

Trolibuszon

járok haza. Előfordul néha (biztosan tapasztalták már Önök is), hogy a kelleténél többen vagyunk a kocsiban. Ilyenkor fel szokott harsanni a kalauzi csatakiáltás: „Jöjjünk előrébb"! Tűnődve hallgatom a volapük-nyelvű felszólítást magyar fővárosunkban, és arra gondolok: nyilván a kalauziskolában tanítják ezt a beszédet. Milyen furcsa is lesz, ha egyszer magyarul tudó kalauz furakodik majd be a testületbe, kijátssza a felettesek éberségét, feljut a 70-esre, és egy szép napon így szólítja meg az utasokat: „Gyerünk előbbre!" . . .

e. j.

Férfi-fölény

Szegő Gizi rajza

– Én mondom magának, szaki, nem valók ide a nők, azok mindig összeverődnek locsogni . . .

A szokás hatalma

Szűr-Szabó József rajza

– Nénike, miért ült ide hajnalban?
– Citromért . . .
– De hiszen van már citrom bőven!
– Akkor datolyáért . . .

SZAKMAI BEMUTATÓ

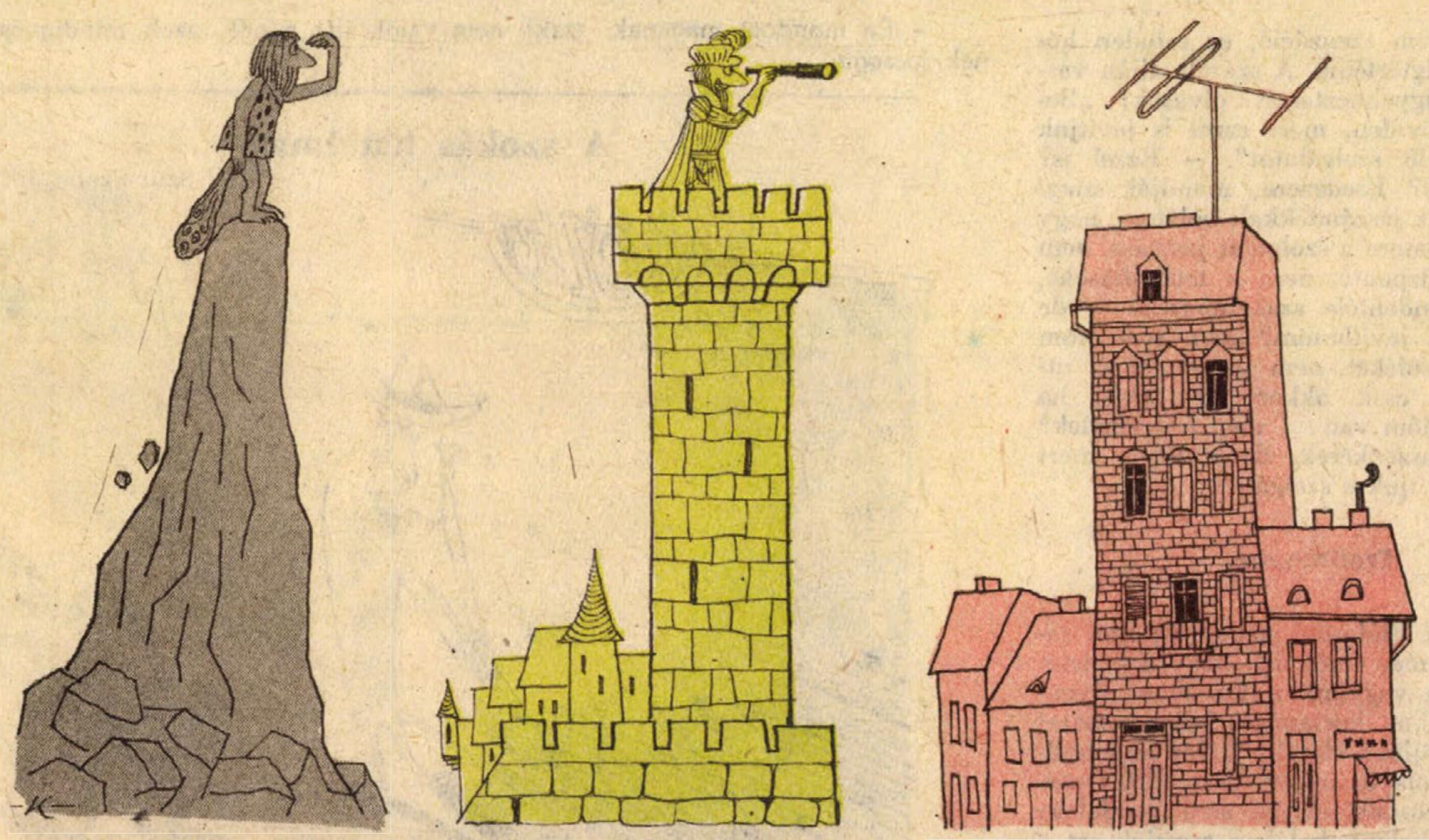
Vasvári Anna rajza

– Bravó, öregem! ... Óriási közönségsiker!

A TÁVOLBALÁTÁS FEJLŐDÉSE

Kaján Tibor rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.